

ด้านที่สุด

ที่ กค 0725/ 15360

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
รับที่ 4986
วันที่ 17 ส.ค. 2549

กระทรวงการคลัง
ถนนพระราม 6 กท.10400

คณ. 3/379
19 ส.ค. 49
15.30 น.

๒ สิงหาคม 2549

เรื่อง อนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนไทย - ชิลี

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีด้านที่สุด ที่ นร 0504/65 ลงวันที่ 3 มกราคม 2546

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. เอกสารประกอบการพิจารณาอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนไทย - ชิลี

จำนวน 20 ชุด แต่ละชุดประกอบด้วย

1.1 ร่างอนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐชิลี

และฉบับลงนามย่อ

1.2 ร่างคำแปลอนุสัญญาฯ ฉบับลงนามย่อ

1.3 บันทึกคำชี้แจง

2. หนังสือกระทรวงการต่างประเทศที่ กค 0703/1033 ลงวันที่ 30 พฤษภาคม 2549

3. หนังสือกระทรวงการต่างประเทศที่ กค 0703/1247 ลงวันที่ 28 มิถุนายน 2549

ความเป็นมา

ตามหนังสือที่อ้างถึง คณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติให้คณะผู้แทนไทยดำเนินการเจรจาจัดทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนกับประเทศชิลี ซึ่งปรากฏผลว่า ในการเจรจา รอบสอง ณ กรุงเทพฯ คณะผู้แทนทั้งสองฝ่ายสามารถตกลงกันได้ทุกข้อบทและได้มีการลงนามย่อคำกับร่างอนุสัญญาฯ ฉบับที่ได้ตกลงกัน ซึ่งกระทรวงการต่างประเทศได้มีหนังสือตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 2 และ 3 ให้ความเห็นชอบต่อร่างอนุสัญญาฯ ดังกล่าว พร้อมทั้งขอให้ฝ่ายไทยพิจารณาให้มีการลงนาม อนุสัญญาฯ ในช่วงการประชุมรัฐมนตรีคลังของเอเปค ระหว่างวันที่ 7 - 8 กันยายน 2549 ณ กรุงฮานอย ประเทศเวียดนาม นั้น

สาระสำคัญโดยสรุปของอนุสัญญาฯ

1. ขอบข่ายของอนุสัญญาฯ อนุสัญญาฯ นี้จะใช้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยหรือประเทศชิลี หรือทั้งสองประเทศ และจะใช้บังคับกับภาษีเก็บจากฐานเงินได้และผลได้จากทุน

2. วิธีขจัดภาษีซ้อน ประเทศคู่สัญญาจะยอมให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ของตนนำภาษีที่เสียไว้แล้ว ในอีกประเทศหนึ่งมาหักออกจากภาษีที่ต้องชำระในประเทศตนเท่าจำนวนภาษีที่ได้ชำระไว้จริง แต่ต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีที่คำนวณได้ในประเทศตน นอกจากนี้อนุสัญญาฯ ยังได้กำหนดให้มีมาตรการ Tax Sparing Credit ด้วย กล่าวคือ กรณีการได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 ในประเทศไทย ประเทศซึ่งจะยอมให้นำจำนวนภาษีที่ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนดังกล่าวไปถือเป็นเครดิตภาษีได้ด้วย โดยให้มีผลใช้บังคับในระยะเวลา 10 ปี และอาจสามารถขยายระยะเวลาดังกล่าวโดยความตกลงร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของทั้งสองฝ่ายต่อไป

3. การเก็บภาษีจากกำไรธุรกิจ ประเทศที่มีการจ่ายเงินได้จะเก็บภาษีจากผู้รับเงินได้ ซึ่งเป็นวิสาหกิจของอีกประเทศหนึ่งได้ ต่อเมื่อวิสาหกิจนั้นดำเนินธุรกิจผ่านสถานประกอบการถาวรในประเทศที่มีการจ่ายเงินได้นั้น

4. การเก็บภาษีจากการขนส่งทางเรือและทางอากาศ ประเทศแหล่งเงินได้จะให้การยกเว้นเฉพาะภาษีเงินได้สำหรับการขนส่งทางอากาศระหว่างประเทศ ส่วนการเดินทางเรือประเทศแหล่งเงินได้จะลดภาษีเงินได้ลงกึ่งหนึ่ง

5. การเก็บภาษีจากทรัพย์สินประเภททุน กรณีเงินปันผล ดอกเบี้ย และค่าสิทธิ จะมีการจำกัดอัตราภาษีในประเทศผู้จ่ายเงินได้ โดยไม่ให้เก็บเกินกว่าอัตราภาษีตามที่อนุสัญญาฯ กำหนดไว้ กรณีค่าเช่าอสังหาริมทรัพย์ และผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์และสังหาริมทรัพย์ของสถานประกอบการถาวรในประเทศที่ทรัพย์สินตั้งอยู่ยังคงมีสิทธิเก็บภาษีได้ เว้นแต่ผลได้จากการจำหน่ายเรือและอากาศยานที่ใช้ในการขนส่งระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศที่ผู้จำหน่ายมีถิ่นที่อยู่ ส่วนผลได้จากการขายหุ้นให้ประเทศแหล่งเงินได้ยังคงสิทธิในการจัดเก็บภาษีได้

6. การเก็บภาษีจากเงินเดือน ค่าจ้าง หรือค่าตอบแทนจากการจ้างแรงงาน การให้บริการส่วนบุคคล ครู และนักวิจัย หากมีการให้บริการในประเทศใดให้ประเทศนั้นมีสิทธิเก็บภาษีได้ แต่อาจได้รับยกเว้นภาษีตามเงื่อนไขที่อนุสัญญาฯ กำหนดไว้

7. บทบัญญัติพิเศษอื่นๆ เช่น คำนิยามทั่วไป การไม่เลือกปฏิบัติ วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ มีการบัญญัติขึ้นเพื่อให้การใช้บังคับอนุสัญญาฯ เป็นไปด้วยความเรียบร้อยไม่เกิดการเลือกปฏิบัติระหว่างคนชาติ และได้มีการประสานงาน เพื่อประโยชน์ในการบริหารจัดการเก็บภาษีของประเทศคู่สัญญา

8. การเริ่มใช้และการเลิกใช้อนุสัญญาฯ เมื่อประเทศคู่สัญญาได้ดำเนินการตามแบบพิธี ที่มีอยู่ตามกฎหมายภายในของตนในอันที่จะให้อนุสัญญามีผลบังคับ และได้แจ้งโดยวิธีทางการทูตให้ ประเทศคู่สัญญาของตนทราบซึ่งกันและกันถึงการดำเนินการดังกล่าวแล้ว อนุสัญญาฯจึงจะมีผลบังคับใช้ ในส่วนของภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายนั้น จะใช้บังคับกับเงินได้ ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคม ถัดจากปีซึ่งอนุสัญญาฯมีผลใช้บังคับและในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่นๆ นั้น อนุสัญญาฯจะมีผลใช้บังคับ สำหรับภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคม ถัดจากปีที่อนุสัญญาฯมีผลใช้บังคับ

สำหรับการเลิกใช้นั้น ประเทศคู่สัญญาสามารถแจ้งการเลิกใช้ด้วยวิธีทางการทูต ภายหลังที่อนุสัญญาฯนี้มีผลบังคับมาแล้ว 5 ปี โดยแจ้งภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้และจะมีผลเลิกใช้กับ เงินได้ที่เกิดขึ้นในปีภาษีถัดไป

ความเห็น

ร่างอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนไทย - ซิลี มีสาระสำคัญเพื่อการเว้น การเก็บภาษีซ้อนในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้ และป้องกันการหลีกเลี่ยงภาษีระหว่างประเทศคู่สัญญา ทำนองเดียวกับความตกลงหรืออนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนที่ประเทศไทยเคยตกลงไว้แล้วกับ ประเทศอื่นๆ และมีผลใช้บังคับมานานแล้ว (ขณะนี้ มี 51 ประเทศ) การมีอนุสัญญาฯดังกล่าวจะก่อให้เกิด ประโยชน์ ดังนี้

1. ช่วยขจัดหรือบรรเทาภาระภาษีซ้ำซ้อนอันเป็นอุปสรรคของการลงทุนระหว่าง ประเทศให้หมดไปในระดับหนึ่ง จึงทำให้ภาระภาษีซึ่งถือเป็นต้นทุนอย่างหนึ่งของนักลงทุนลดต่ำลงด้วย
2. การมีอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนจะทำให้เกิดหลักประกันในการ เสียภาษีที่แน่นอนและชัดเจน ซึ่งเป็นการช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการลงทุนและทำให้นักลงทุนเกิดความ มั่นใจในการลงทุนระหว่างประเทศ อนุสัญญาฯจึงช่วยดึงดูดหรือจูงใจให้มีการลงทุนระหว่างประเทศ มากยิ่งขึ้น
3. อนุสัญญาฯ จะช่วยส่งเสริมให้เกิดการเคลื่อนย้ายเงินทุนและเทคโนโลยี ระหว่างประเทศมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากอนุสัญญาฯได้มีการจำกัดเพดานอัตราภาษีสำหรับเงินปันผล ดอกเบี้ย และค่าสิทธิไว้ด้วย

4. การมีอนุสัญญาฯ นอกจากจะช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ทางการค้าและ
เป็นลู่ทางขยายฐานการลงทุนใหม่ ๆ ระหว่างประเทศคู่สัญญาแล้ว ยังเป็นการช่วยกระชับความสัมพันธ์
ทางการทูตอีกทางหนึ่งด้วย

5. การยกเว้นภาษีเงินได้ให้แก่การบินระหว่างประเทศและการลดภาษีเงินได้ให้แก่
กิจการเดินเรือตามข้อกำหนดของอนุสัญญานี้ จะเป็นการช่วยส่งเสริมการประกอบกิจการขนส่งระหว่าง
ประเทศ อันเป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญของการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ เนื่องจากต้นทุนของการ
ขนส่งระหว่างประเทศจะลดต่ำลงในระดับหนึ่ง อันเป็นผลมาจากการประหยัดรายจ่ายด้านภาษีของกิจการ
ขนส่งระหว่างประเทศ และในกรณีที่ผู้ประกอบการขนส่งของไทยได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีใน
ประเทศคู่สัญญาก็จะมีผลให้ผู้ประกอบการดังกล่าวมีเงินได้เพื่อเสียภาษีในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

6. เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านของไทยที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกันซึ่งถือว่า
เป็นคู่แข่งของไทยในทางการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศแล้ว การมีอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บ
ภาษีซ้อนจะช่วยเพิ่มศักยภาพให้กับประเทศไทยในการแข่งขันกับประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคเดียวกัน
ให้เพิ่มมากยิ่งขึ้น

7. การที่อนุสัญญากำหนดให้หน่วยจัดเก็บภาษีของประเทศคู่สัญญาสามารถ
แลกเปลี่ยนข้อมูลทางภาษีระหว่างกัน ทำให้การหลีกเลี่ยงภาษีอากรระหว่างประเทศทั้งสองเป็นไปได้ยาก
ประเทศคู่สัญญาจึงสามารถเก็บภาษีได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยยิ่งขึ้น

ข้อเสนอเพื่อโปรดพิจารณา

เนื่องจากกระทรวงการต่างประเทศได้ให้ความเห็นชอบต่ออนุสัญญาฯ แล้ว และอนุสัญญาฯ
จะมีผลบังคับได้ต่อเมื่อได้มีการลงนามอย่างเป็นทางการ และได้มีการแลกเปลี่ยนหนังสือระหว่างกัน
กระทรวงการคลังจึงเห็นควรนำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบในร่างอนุสัญญาฯ ดังกล่าว
เพื่อให้ทันกำหนดลงนามในช่วงการประชุมรัฐมนตรีคลังของเอเปค ระหว่างวันที่ 7 - 8 กันยายน 2549

/ณ กรุงเทพมหานคร...

ณ กรุงเทพมหานคร ประเทศเวียดนาม และอนุมัติให้กระทรวงการต่างประเทศรับไปดำเนินการทางการทูต และตามแบบพิธีของกฎหมายภายใน เพื่อให้อนุสัญญาฯ มีผลบังคับใช้ต่อไป

จึงเรียนเสนอมาเพื่อโปรดพิจารณานำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติ

ขอแสดงความนับถือ

(นายทนง พิทยะ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

กรมสรรพากร

สำนักแผนภาษี

โทร. 0-2272-8639

โทรสาร 0-2617-3643

เอกสารประกอบรายงาน

ผลการเจรจาจัดทำอนุสัญญา

ระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

และ

รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐจีน

เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

กรมสรรพากร

กระทรวงการคลัง

ร่างอนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
และรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐจีน

เอกสารประกอบการพิจารณาอนุญาต
ระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

และ

รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐจีน

เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ประกอบด้วย

1. ร่างอนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและ
รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐจีนฉบับลงนามย่อ
2. ร่างคำแปลอนุสัญญาฉบับลงนามย่อ
3. บันทึกคำชี้แจง

CHAPTER I

SCOPE OF THE CONVENTION

Article 1

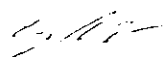
PERSONS COVERED

This Convention shall apply to persons who are residents of one or both of the Contracting States.

Article 2

TAXES COVERED

1. This Convention shall apply to taxes on income imposed on behalf of a Contracting State or of its local authorities, irrespective of the manner in which they are levied.
2. There shall be regarded as taxes on income all taxes imposed on total income, or on elements of income, including taxes on gains from the alienation of movable or immovable property, taxes on the total amount of wages or salaries paid by enterprises, as well as taxes on capital appreciation.
3. The existing taxes to which the Convention shall apply are in particular:
 - a) in Thailand,
 - i) the income tax; and
 - ii) the petroleum income tax;(hereinafter referred to as "Thai tax"); and
 - b) in Chile, the taxes imposed under the Income Tax Act, "Ley sobre Impuesto a la Renta" (hereinafter referred to as "Chilean tax").
4. The Convention shall apply also to any identical or substantially similar taxes which are imposed after the date of signature of the Convention in addition to, or in place of, the existing taxes. The competent authorities of the Contracting States shall notify each other of any significant changes which have been made in their respective taxation laws.

CHAPTER II

DEFINITIONS

Article 3

GENERAL DEFINITIONS

1. For the purposes of this Convention, unless the context otherwise requires:
 - (a) The term "Thailand" means the Kingdom of Thailand and includes any area adjacent to the territorial sea of the Kingdom of Thailand including the seabed and subsoil over which the Kingdom of Thailand may exercise jurisdiction by virtue of its legislation and in accordance with international law;
 - (b) The term "Chile" means the Republic of Chile and includes any area adjacent to the territorial sea of the Republic of Chile including the seabed and subsoil over which the Republic of Chile may exercise jurisdiction by virtue of its legislation and in accordance with international law;
 - (c) the terms "a Contracting State" and "the other Contracting State" mean Thailand or Chile as the context requires;
 - (d) the term "person" includes an individual, a company and any other body of persons;
 - (e) the term "company" means any body corporate or any entity that is treated as a body corporate for tax purposes;
 - (f) the terms "enterprise of a Contracting State" and "enterprise of the other Contracting State" mean respectively an enterprise carried on by a resident of a Contracting State and an enterprise carried on by a resident of the other Contracting State;
 - (g) the term "international traffic" means any transport by a ship or aircraft operated by an enterprise of a Contracting State, except when such transport is solely between places in the other Contracting State;
 - (h) the term "competent authority" means:
 - (i) in Thailand, the Minister of Finance or his authorised representative; and
 - (ii) in Chile, the Minister of Finance or his authorised representative.

(i) the term "national" means:

- (i) any individual possessing the nationality of a Contracting State; and
- (ii) any legal person, partnership or association constituted in accordance with the laws in force in a Contracting State.

2. As regards the application of the Convention at any time by a Contracting State, any term not defined therein shall, unless the context otherwise requires, have the meaning that it has at that time under the law of that State for the purposes of the taxes to which the Convention applies, any meaning under the applicable tax laws of that State prevailing over a meaning given to the term under other laws of that State.

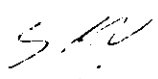
Article 4

RESIDENT

1. For the purposes of this Convention, the term "resident of a Contracting State" means any person who, under the laws of that State, is liable to tax therein by reason of his domicile, residence, place of management, place of incorporation or any other criterion of a similar nature, and also includes that State or local authority thereof. This term, however, does not include any person who is liable to tax in that State in respect only of income from sources in that State.

2. Where by reason of the provisions of paragraph 1 an individual is a resident of both Contracting States, then his status shall be determined as follows:

- a) he shall be deemed to be a resident only of the State in which he has a permanent home available to him; if he has a permanent home available to him in both States, he shall be deemed to be a resident only of the State with which his personal and economic relations are closer (centre of vital interests);
- b) if the State in which he has his centre of vital interests cannot be determined, or if he has not a permanent home available to him in either State, he shall be deemed to be a resident only of the State in which he has an habitual abode;
- c) if he has an habitual abode in both States or in neither of them, he shall be deemed to be a resident only of the State of which he is a national;
- d) if he is a national of both States or of neither of them, the competent authorities of the Contracting States shall settle the question by mutual agreement.

3. Where by reason of the provisions of paragraph 1 a person other than an individual is a resident of both Contracting States, then it shall be deemed to be a resident only of the State of which it is incorporated. If the person under the foregoing criterion is still a resident of both Contracting State or of neither of them the Contracting States shall by mutual agreement procedure endeavour to settle the question. In the absence of a mutual agreement by the competent authorities of the Contracting States, the person shall not be entitled to any relief or exemption from tax provided by the Convention.

Article 5

PERMANENT ESTABLISHMENT

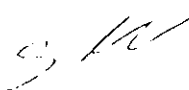
1. For the purposes of this Convention, the term "permanent establishment" means a fixed place of business through which the business of an enterprise is wholly or partly carried on.

2. The term "permanent establishment" includes especially:

- a) a place of management;
- b) a branch;
- c) an office;
- d) a factory;
- e) a workshop; and
- f) a mine, an oil or gas well, a quarry or any other place relating to the exploration for or the exploitation of natural resources.

3. The term "permanent establishment" shall also include:

- a) a building site or construction, installation or assembly project and the supervisory activities in connection therewith, but only if such building site, construction or activities last more than six months;
- b) the furnishing of services, including consultancy services, by an enterprise through employees or other individuals engaged by the enterprise for such purpose where such activities continue within the country for a period or periods aggregating more than 183 days within any twelve months period.

4. Notwithstanding the preceding provisions of this Article, the term "permanent establishment" shall be deemed not to include:

- a) the use of facilities solely for the purpose of storage, display or delivery of goods or merchandise belonging to the enterprise;
- b) the maintenance of a stock of goods or merchandise belonging to the enterprise solely for the purpose of storage, display or delivery;
- c) the maintenance of a stock of goods or merchandise belonging to the enterprise solely for the purpose of processing by another enterprise;
- d) the maintenance of a fixed place of business solely for the purpose of purchasing goods or merchandise or of collecting information, for the enterprise;
- e) the maintenance of a fixed place of business solely for the purpose of advertising, supplying information or carrying out scientific research, for the enterprise if such activity is of a preparatory or auxiliary character.

5. Notwithstanding the provisions of paragraphs 1 and 2 where a person (other than an agent of an independent status to whom paragraph 7 of this Article applies) is acting on behalf of an enterprise and has and habitually exercises in a Contracting State an authority to conclude contracts on behalf of the enterprise, that enterprise shall be deemed to have a permanent establishment in that State in respect of any activities which that person undertakes for the enterprise, unless the activities of such person are limited to those mentioned in paragraph 4 which, if exercised through a fixed place of business, would not make this fixed place of business a permanent establishment under the provisions of that paragraph.

6. Notwithstanding the preceding provisions of this Article, an insurance company resident of a Contracting State shall, except in the case of reinsurance, be deemed to have a permanent establishment in the other Contracting State if it collects premiums in the territory of that other State or if it insures risks situated therein through a representative other than an agent of independent status to whom paragraph 7 applies.

7. An enterprise shall not be deemed to have a permanent establishment in a Contracting State merely because it carries on business in that State through a broker, general commission agent or any other agent of an independent status, provided that such persons are acting in the ordinary course of their business, and that the conditions that are made or imposed in their commercial or financial relations with such enterprises do not differ from those which would be generally made by independent agents.

8. The fact that a company which is a resident of a Contracting State controls or is controlled by a company which is a resident of the other Contracting State, or which carries on business in that other State (whether through a permanent establishment or otherwise), shall not of itself constitute either company a permanent establishment of the other.

CHAPTER III

TAXATION OF INCOME

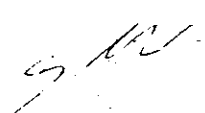
Article 6

INCOME FROM IMMOVABLE PROPERTY

1. Income derived by a resident of a Contracting State from immovable property (including income from agriculture or forestry) situated in the other Contracting State may be taxed in that other State.
2. For the purposes of this Convention, the term "immovable property" shall have the meaning which it has under the law of the Contracting State in which the property in question is situated. The term shall in any case include property accessory to immovable property, livestock and equipment used in agriculture and forestry, rights to which the provisions of general law respecting landed property apply, usufruct of immovable property and rights to variable or fixed payments as consideration for the working of, or the right to work, mineral deposits, sources and other natural resources. Ships and aircraft shall not be regarded as immovable property.
3. The provisions of paragraph 1 shall apply to income derived from the direct use, letting, or use in any other form of immovable property.
4. The provisions of paragraphs 1 and 3 shall also apply to the income from immovable property of an enterprise and to income from immovable property used for the performance of independent personal services.

Article 7

BUSINESS PROFITS

1. The profits of an enterprise of a Contracting State shall be taxable only in that State unless the enterprise carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein. If the enterprise carries on or has carried on business as aforesaid, the profits of the enterprise may be taxed in the other State but only so much of them as is attributable to that permanent establishment.
-
-

2. Subject to the provisions of paragraph 3, where an enterprise of a Contracting State carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein, there shall in each Contracting State be attributed to that permanent establishment the profits which it might be expected to make if it were a distinct and separate enterprise engaged in the same or similar activities under the same or similar conditions and dealing wholly independently with the enterprise of which it is a permanent establishment.
3. In determining the profits of a permanent establishment, there shall be allowed as deductions expenses which are incurred for the purposes of the permanent establishment including executive and general administrative expenses so incurred, whether in the State in which the permanent establishment is situated or elsewhere.
4. Insofar as it has been customary in a Contracting State to determine the profits to be attributed to a permanent establishment on the basis of an apportionment of the total profits of the enterprise to its various parts, nothing in paragraph 2 shall preclude that Contracting State from determining the profits to be taxed by such an apportionment as may be customary; the method of apportionment adopted shall, however, be such that the result shall be in accordance with the principles contained in this Article.
5. No profits shall be attributed to a permanent establishment by reason of the mere purchase by that permanent establishment of goods or merchandise for the enterprise.
6. For the purposes of the preceding paragraphs, the profits to be attributed to the permanent establishment shall be determined by the same method year by year unless there is good and sufficient reason to the contrary.
7. Where profits include items of income which are dealt with separately in other Articles of this Convention, then the provisions of those Articles shall not be affected by the provisions of this Article.

Article 8

SHIPPING AND AIR TRANSPORT

1. Income or profits of an enterprise of a Contracting State from the operation of aircraft in international traffic shall be taxable only in that State.
2. Income or profits derived by an enterprise of a Contracting State from the operation of ships in international traffic may be taxed in the other Contracting State, but the tax imposed in that other State shall be reduced by an amount equal to 50 percent of the tax otherwise imposed.

3. For the purposes of this Article, the expression "operation of ships or aircraft" by an enterprise, also includes:

(i) the charter or rental on a bareboat basis of ships and aircraft;

(ii) the rental of containers and related equipment,

if that charter or rental is incidental to the operation by the enterprise of ships or aircraft in international traffic.

4. The provisions of paragraph 1 and 2 shall also apply to income or profits from the participation in a pool, a joint business or an international operating agency.

Article 9

ASSOCIATED ENTERPRISES

1. Where

- a) an enterprise of a Contracting State participates directly or indirectly in the management, control or capital of an enterprise of the other Contracting State, or
- b) the same persons participate directly or indirectly in the management, control or capital of an enterprise of a Contracting State and an enterprise of the other Contracting State,

and in either case conditions are made or imposed between the two enterprises in their commercial or financial relations which differ from those which would be made between independent enterprises, then any profits which would, but for those conditions, have accrued to one of the enterprises, but, by reason of those conditions, have not so accrued, may be included in the profits of that enterprise and taxed accordingly.

2. Where a Contracting State includes in the profits of an enterprise of that State - and taxes accordingly - profits on which an enterprise of the other Contracting State has been charged to tax in that other State and the profits so included are profits which would have accrued to the enterprise of the first-mentioned State if the conditions made between the two enterprises had been those which would have been made between independent enterprises, then that other State, if it agrees that the adjustment made by the first mentioned State is justified both in principle and as regard the amount, shall make an appropriate adjustment to the amount of the tax charged therein on those profits. In determining such adjustment, due regard shall be had to the other provisions of this Convention and the competent authorities of the Contracting States shall if necessary consult each other.

Article 10

DIVIDENDS

1. Dividends paid by a company which is a resident of a Contracting State to a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. However, such dividends may also be taxed in the Contracting State of which the company paying the dividends is a resident and according to the laws of that State, but if the beneficial owner of the dividends is a resident of the other Contracting State, the tax so charged shall not exceed 10 percent of the gross amount of the dividends.

The provisions of this paragraph shall not affect the taxation of the company in respect of the profits out of which the dividends are paid.

The provisions of this paragraph shall not limit application of the Additional Tax payable in Chile provided that the First Category Tax is fully creditable in computing the amount of additional tax.

3. The term "dividends" as used in this Article means income from shares or other rights, not being debt-claims, participating in profits, as well as income from other rights which is subjected to the same taxation treatment as income from shares by the laws of the State of which the company making the distribution is a resident.

4. The provisions of paragraphs 1 and 2 shall not apply if the beneficial owner of the dividends, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State of which the company paying the dividends is a resident, through a permanent establishment situated therein, or performs in that other State independent personal services from a fixed base situated therein, and the holding in respect of which the dividends are paid is effectively connected with such permanent establishment or fixed base. In such case the provisions of Article 7 or Article 14, as the case may be, shall apply.

5. Where a company which is a resident of a Contracting State derives profits or income from the other Contracting State, that other State may not impose any tax on the dividends paid by the company, except insofar as such dividends are paid to a resident of that other State or insofar as the holding in respect of which the dividends are paid is effectively connected with a permanent establishment or a fixed base situated in that other State, nor subject the company's undistributed profits to a tax on undistributed profits, even if the dividends paid or the undistributed profits consist wholly or partly of profits or income arising in such other State.

6. . . The provisions of this Article shall not apply if it was the main purpose or one of the main purposes of any person concerned with the creation or assignment of the shares or other rights in respect of which the dividend is paid to take advantage of this Article by means of that creation or assignment.

Article 11

INTEREST

1. Interest arising in a Contracting State and paid to a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. However, such interest may also be taxed in the Contracting State in which it arises and according to the laws of that State, but if the beneficial owner of the interest is a resident of the other Contracting State, the tax so charged shall not exceed:

- (a) 10 per cent on the gross amount of the interest derived from loans granted by banks and insurance companies;
- (b) 15 per cent of the gross amount of the interest in other cases.

3. The term "interest" as used in this Article means income from debt-claims of every kind, whether or not secured by mortgage, and in particular, income from government securities and income from bonds or debentures, including premiums attaching to such securities, bonds or debentures, as well as income which is subjected to the same taxation treatment as income from money lent by the laws of the State in which the income arises. The term interest shall not include income dealt with in Article 10.

4. The provisions of paragraphs 1 and 2 shall not apply if the beneficial owner of the interest, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State in which the interest arises, through a permanent establishment situated therein, or performs in that other State independent personal services from a fixed base situated therein, and the debt-claim in respect of which the interest is paid is effectively connected with such permanent establishment or fixed base. In such case the provisions of Article 7 or Article 14, as the case may be, shall apply.

5. Interest shall be deemed to arise in a Contracting State when the payer is a resident of that State. Where, however, the person paying the interest, whether a resident of a Contracting State or not, has in a Contracting State a permanent establishment or a fixed base in connection with which the indebtedness on which the interest is paid was incurred, and such interest is borne by such permanent establishment or fixed base, then such interest shall be deemed to arise in the State in which the permanent establishment or fixed base is situated.

6. Where, there is a special relationship between the payer and the beneficial owner or between both of them and some other person and the amount of the interest exceeds, for whatever reason, the amount which would have been agreed upon by the payer and the beneficial owner in the absence of such relationship, the provisions of this Article shall apply only to the last-mentioned amount. In such case, the excess part of the payments shall remain taxable according to the laws of each Contracting State, due regard being had to the other provisions of this Convention.

7. The provisions of this Article shall not apply if it was the main purpose or one of the main purposes of any person concerned with the creation or assignment of the debt-claim in respect of which the interest is paid to take advantage of this Article by means of that creation or assignment.

Article 12

ROYALTIES

1. Royalties arising in a Contracting State and paid to a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. However, such royalties may also be taxed in the Contracting State in which they arise and according to the laws of that State, but if the beneficial owner of the royalties is a resident of the other Contracting State, the tax so charged shall not exceed:

(a) 10 per cent of the gross amount of the royalties for the use of, or the right to use, any copyright of literary, artistic or scientific work, or for the use of, or the right to use, industrial, commercial or scientific equipment,

(b) 15 per cent of the gross amount of the royalties in all other cases.

3. The term "royalties" as used in this Article means payments of any kind received as a consideration for the use of, or the right to use, any copyright of literary, artistic or scientific work, including software, motion pictures, live broadcasting, films, tapes, other means of the use or reproduction in connection with radio and television broadcasting and other means of image or sound reproduction, patent, trade mark, design or model, plan, secret formula or process or other intangible property, or for the use of, or the right to use, industrial, commercial or scientific equipment, or for information concerning industrial, commercial or scientific experience.

27 Jan 2006

4. The provisions of paragraphs 1 and 2 shall not apply if the beneficial owner of the royalties, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State in which the royalties arise, through a permanent establishment situated therein, or performs in that other State independent personal services from a fixed base situated therein, and the right or property in respect of which the royalties are paid is effectively connected with such permanent establishment or fixed base. In such case the provisions of Article 7 or Article 14, as the case may be, shall apply.

5. Royalties shall be deemed to arise in a Contracting State when the payer is a resident of that State. Where, however, the person paying the royalties, whether a resident of a Contracting State or not, has in a Contracting State a permanent establishment or a fixed base in connection with which the obligation to pay the royalties was incurred, and such royalties are borne by such permanent establishment or fixed base, then such royalties shall be deemed to arise in the State in which the permanent establishment or fixed base is situated.

6. Where, by reason of a special relationship between the payer and the beneficial owner or between both of them and some other person, the amount of the royalties having regard to the use, right or information for which they are paid, exceeds the amount which would have been agreed upon by the payer and the beneficial owner in the absence of such relationship, the provisions of this Article shall apply only to the last-mentioned amount. In such case, the excess part of the payments shall remain taxable according to the laws of each Contracting State, due regard being had to the other provisions of this Convention.

7. The provisions of this Article shall not apply if it was the main purpose or one of the main purposes of any person concerned with the creation or assignment of the rights in respect to which the royalties are paid to take advantage of this Article by means of that creation or assignment.

Article 13

CAPITAL GAINS

1. Gains derived by a resident of a Contracting State from the alienation of immovable property situated in the other Contracting State may be taxed in that other State.

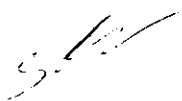
2. Gains from the alienation of movable property forming part of the business property of a permanent establishment which an enterprise of a Contracting State has in the other Contracting State or of movable property pertaining to a fixed base available to a resident of a Contracting State in the other Contracting State for the purpose of performing independent personal services, including such gains from the alienation of such a permanent establishment (alone or with the whole enterprise) or of such a fixed base, may be taxed in that other State.

3. Gains from the alienation of ships or aircraft operated in international traffic or from movable property pertaining to the operation of such ships or aircraft shall be taxable only in the Contracting State of which the alienator is a resident.
4. Gains derived by a resident of a Contracting State, from the alienation of shares, comparable interests or other rights of an entity situated in the other Contracting State may be taxed in that other Contracting State.
5. Gains from the alienation of any property other than that referred to in paragraphs 1, 2, 3 and 4 shall be taxable only in the Contracting State of which the alienator is a resident.

Article 14

INDEPENDENT PERSONAL SERVICES

1. Income derived by an individual who is a resident of a Contracting State in respect of professional services or other activities of an independent character shall be taxable only in that Contracting State. However, such income may also be taxed in the other Contracting State:
 - a) if he has a fixed base regularly available to him in the other Contracting State for purpose of performing the activities; in that case, only so much of the income as is attributable to that fixed base may be taxed in that other State; or
 - b) if he is present in the other Contracting State for a period or periods amounting to or exceeding in the aggregate 183 days in any twelve month period commencing or ending in the taxable year concerned; in that case, only so much of the income as is derived from the activities performed in that other State may be taxed in that State.
2. The term "professional services" includes especially independent scientific, literary, artistic, educational or teaching activities as well as the independent activities of physicians, lawyers, engineers, architects, dentists and accountants.

Article 15

DEPENDENT PERSONAL SERVICES

1. Subject to the provisions of Articles 16, 18 and 19, salaries, wages and other remuneration derived by a resident of a Contracting State in respect of an employment shall be taxable only in that State unless the employment is exercised in the other Contracting State. If the employment is so exercised, such remuneration as is derived therefrom may be taxed in that other State.
2. Notwithstanding the provisions of paragraph 1, remuneration derived by a resident of a Contracting State in respect of an employment exercised in the other Contracting State shall be taxable only in the first-mentioned State if:
 - a) the recipient is present in the other State for a period or periods not exceeding in the aggregate 183 days in any twelve month period commencing or ending in the taxable year concerned, and
 - b) the remuneration is paid by, or on behalf of, a person being an employer who is not a resident of the other State, and
 - c) the remuneration is not borne by a permanent establishment or a fixed base that the person being an employer has in the other State.
3. Notwithstanding the preceding provisions of this Article, remuneration derived by a resident of a Contracting State in respect of an employment exercised aboard a ship or aircraft operated in international traffic shall be taxable only in that State.

Article 16

DIRECTORS' FEES

Directors' fees and other similar payments derived by a resident of a Contracting State in his capacity as a member of the board of directors or a similar organ of a company which is a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

Article 17

ARTISTES AND SPORTSPERSONS

1. Notwithstanding the provisions of Articles 14 and 15, income derived by a resident of a Contracting State as an entertainer, such as a theatre, motion picture, radio or television artiste, or a musician, or as a sportsperson, from his personal activities as such exercised in the other Contracting State, may be taxed in that other State. The income referred to in this paragraph shall include any income derived from any personal activity exercised in the other State related with that persons renown as an artiste or sportsperson.
2. Notwithstanding the provisions of Articles 7, 14 and 15, where income in respect of personal activities exercised by an entertainer or a sportsperson in his capacity as such accrues not to the entertainer or sportsperson himself but to another person, that income may be taxed in the Contracting State in which the activities of the entertainer or sportsperson are exercised.
3. Notwithstanding paragraphs 1 and 2 of Article 17 where income accrues from the exercise of activities by artists or sportspersons in a Contracting State and the visit to that State is financed entirely or mainly from public funds of the other Contracting State the first mentioned Contracting State shall not tax the artists or sportspersons on income provided from such public funds paid from that other Contracting State.

Article 18

PENSIONS

Pensions arising in a Contracting State and paid to a resident of the other Contracting State shall be taxable only in that other State.

Article 19

GOVERNMENT SERVICE

1. a) Remuneration, other than a pension, paid by a Contracting State or a local authority thereof to an individual in respect of services rendered to that State or authority shall be taxable only in that State.

- b) However, such remuneration shall be taxable only in the other Contracting State if the services are rendered in that State and the individual is a resident of that State who:
- (i) is a national of that State; or
 - (ii) did not become a resident of that State solely for the purpose of rendering the services.

2. The provisions of Articles 15, 16 and 17 shall apply to remuneration in respect of services rendered in connection with a business carried on by a Contracting State or a local authority thereof.

Article 20

STUDENTS

Payments which a student, apprentice or business trainee who is, or was immediately before visiting a Contracting State, a resident of the other Contracting State and who is present in the first-mentioned State solely for the purpose of his education or training receives for the purpose of his maintenance, education or training shall not be taxed in that State, provided that such payments arise from sources outside that State.

Article 21

OTHER INCOME

1. Items of income of a resident of a Contracting State, wherever arising, not dealt with in the foregoing Articles of this Convention shall be taxable only in that State.

2. The provisions of paragraph 1 shall not apply to income, other than income from immovable property as defined in paragraph 2 of Article 6, if the recipient of such income, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein, or performs in that other State independent personal services from a fixed base situated therein, and the right or property in respect of which the income is paid is effectively connected with such permanent establishment or fixed base. In such case the provisions of Article 7 or Article 14, as the case may be, shall apply.

3. Notwithstanding the provisions of paragraphs 1 and 2, items of income of a resident of a Contracting State not dealt with in the foregoing Articles of this Convention and arising in the other Contracting State may also be taxed in that other State.

CHAPTER IV

METHODS FOR AVOIDANCE OF DOUBLE TAXATION

Article 22

ELIMINATION OF DOUBLE TAXATION

1. In Thailand, double taxation shall be avoided as follows:

Where a resident of Thailand derives income which, in accordance with the provisions of this Convention may be taxed in Chile, Thailand shall allow as a credit from Thai tax on the income of that resident an amount, equal to the tax paid in Chile. Such credit shall not, however, exceed that part of the Thai tax, as computed before the credit is given, which is appropriate to such items of income.

2. In Chile, double taxation shall be avoided as follows:

- a) residents in Chile, obtaining income which has, in accordance with the provisions of this Convention, been subject to taxation in Thailand, may credit the tax so paid against any Chilean tax payable in respect of the same income, subject to the applicable provisions of the law of Chile. This paragraph shall apply to all income referred to in this Convention;
- b) in the case of a dividend paid by a company which is a resident of Thailand to a company which is a resident of Chile and which controls directly or indirectly 10 per cent or more of the voting power in the company paying the dividend, the company may use as a credit against the Chilean tax payable at company level (First Category Tax) the Thai tax payable by the company in Thailand in respect of the profits out of which such dividend is paid. The credit shall not, however, exceed that part of the Chilean tax, as computed before the credit is given, which corresponds to that income of the company. Credit, and any consequent devolution, is only given against the Global Complementary Tax and the Additional Tax for tax effectively paid in Thailand;

- c) where, in accordance with any provision of the Convention, income derived by a resident of Chile is exempted from tax in Chile, Chile may nevertheless, in calculating the amount of tax on other income, take into account the exempted income.
- d) For the purposes of subparagraph b) of paragraph 2, the term "Thai tax payable" shall be deemed to include Thai tax which would, under the laws of Thailand and in accordance with this Convention, have been payable on any income derived from sources in Thailand had the income not been taxed at a reduced rate or exempted from Thai tax in accordance with:
 - (i) Sections 31, 34, 35(1), 35 (2) and 35(3) of the Investment Promotion Act B.E. 2520 so far as they were in force on and have not been modified since the date of signature of this Convention, or have been modified only in minor respects so as not to affect their general character; or
 - (ii) any other provision which may subsequently be made granting an exemption or reduction of tax which is agreed by the competent authorities of the Contracting States to be of a substantially similar character, if it has not been modified thereafter or has been modified only in minor respects so as not to affect its general character.
- e) Relief from Chilean tax by virtue of subparagraph b) of paragraph 2 shall be granted for a period of 10 years from the date of coming into force of this Convention. The period of relief provided for in that paragraph may be extended by agreement between the Contracting States.

CHAPTER V

SPECIAL PROVISIONS

Article 23

NON-DISCRIMINATION

1. Nationals of a Contracting State shall not be subjected in the other Contracting State to any taxation or any requirement connected therewith, which is other or more burdensome than the taxation and connected requirements to which nationals of that other State in the same circumstances, in particular with respect to residence, are or may be subjected.

2. The taxation on a permanent establishment which an enterprise of a Contracting State has in the other Contracting State shall not be less favourably levied in that other State than the taxation levied on enterprises of that other State carrying on the same activities.
3. The provisions of this Article shall not be construed as obliging a Contracting State to grant to residents of the other Contracting State any personal allowances, reliefs and reductions for taxation purposes on account of civil status or family responsibilities that it grants to its own residents.
4. Companies which are residents of a Contracting State, the capital of which is wholly or partly owned or controlled, directly or indirectly, by one or more residents of the other Contracting State, shall not be subjected in the first-mentioned State to any taxation or any requirement connected therewith which is other or more burdensome than the taxation and connected requirements to which other similar companies of the first-mentioned State are or may be subjected.
5. The provisions of this Article shall only apply to the taxes which are the subject to this Convention.

Article 24

MUTUAL AGREEMENT PROCEDURE

1. Where a resident considers that the actions of one or both of the Contracting States result or will result for him in taxation not in accordance with the provisions of this Convention, he may, irrespective of the remedies provided by the domestic law of those States, present his case to the competent authority of the Contracting State of which he is a resident. The case must be presented within three years from the first notification of the action resulting in taxation not in accordance with the provisions of this Convention.
2. The competent authority shall endeavour, if the objection appears to it to be justified and if it is not itself able to arrive at a satisfactory solution, to resolve the case by a mutual agreement procedure with the competent authority of the other Contracting State, with a view to the avoidance of taxation which is not in accordance with the Convention.
3. The competent authorities of the Contracting States shall endeavour to resolve by mutual agreement procedure any difficulties or doubts arising as to the interpretation or application of the Convention.
4. The competent authorities of the Contracting States may communicate with each other directly, for the purpose of reaching an agreement in the sense of the preceding paragraphs.

Article 25

EXCHANGE OF INFORMATION

1. The competent authorities of the Contracting States shall exchange such information as is necessary for carrying out the provisions of this Convention or of the domestic laws in the Contracting States concerning taxes covered by the Convention insofar as the taxation thereunder is not contrary to the Convention. Any information received by a Contracting State shall be treated as secret in the same manner as information obtained under the domestic laws of that State and shall be disclosed only to persons or authorities (including courts and administrative bodies) involved in the assessment or collection of, the enforcement or prosecution in respect of, or the determination of appeals in relation to, the taxes imposed by that State. Such persons or authorities shall use the information only for such purposes. They may disclose the information in public court proceedings or in judicial decisions.

2. In no case shall the provisions of paragraph 1 be construed so as to impose on a Contracting State the obligation:

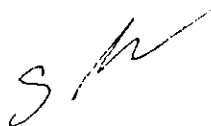
- a) to carry out administrative measures at variance with the laws and the administrative practice of that or of the other Contracting State;
- b) to supply information which is not obtainable under the laws or in the normal course of the administration of that or of the other Contracting State;
- c) to supply information which would disclose any trade, business, industrial, commercial or professional secret or trade process, or information, the disclosure of which would be contrary to public policy ("ordre public").

3. If information is requested by a Contracting State in accordance with this Article, the other Contracting State shall obtain the information to which the request relates in the same way as if its own taxation were involved even though that other State does not, at that time, need such information.

Article 26

MEMBERS OF DIPLOMATIC MISSIONS AND CONSULAR POSTS

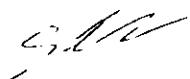
Nothing in this Convention shall affect the fiscal privileges of members of diplomatic missions or consular posts under the general rules of international law or under the provisions of special agreements.

Article 27

MISCELLANEOUS RULES

1. With respect to pooled investment accounts or funds (as for instance the existing Foreign Capital Investment Fund, Law N°18.657), that are subject to a remittance tax and are required to be administered by a resident in Chile, the provisions of this Convention shall not be interpreted to restrict imposition by Chile of the tax on remittances from such accounts or funds in respect of investment in assets situated in Chile.
2. Nothing in this Convention shall affect the application of the existing provisions of the Chilean legislation DL 600 (Foreign Investment Statute) as they are in force at the time of signature of this Convention and as they may be amended from time to time without changing the general principle thereof.
3. For the purposes of paragraph 3 of Article XXII (Consultation) of the General Agreement on Trade in Services, the Contracting States agree that, notwithstanding that paragraph, any dispute between them as to whether a measure falls within the scope of this Convention may be brought before the Council for Trade in Services, as provided by that paragraph, only with the consent of both Contracting States. Any doubt as to the interpretation of this paragraph shall be resolved under paragraph 3 of Article 25 or, failing agreement under that procedure, pursuant to any other procedure agreed to by both Contracting States.
4. Nothing in this Convention shall affect the taxation in Chile of a resident in Thailand in respect of profits attributable to a permanent establishment situated in Chile, under both the First Category Tax and the Additional Tax but only as long as the First Category Tax is deductible in computing the Additional Tax.
5. Nothing in this Convention shall affect the taxation in Thailand of a resident in Chile in respect of profits attributed to and distributed by a permanent establishment situated in Thailand, such tax, however, may not be imposed at a rate in excess of the rate specified in paragraph 2 of Article 10.

CHAPTER VI

FINAL PROVISIONS

Article 28

ENTRY INTO FORCE

1. Each of the Contracting States shall notify the other through the diplomatic channel of the completion of the procedures required by law for the bringing into force of this Convention. This Convention shall enter into force on the date of the later of these notifications.

2. The provisions of this Convention shall have effect:

a) in Thailand,

- i) in respect of taxes withheld at source, on amount of income derived on or after the first day of January in the calendar year next following the year in which the Convention enters into force;
- ii) in respect of other taxes on income on such taxes chargeable for any tax year or accounting period, beginning on or after the first day of January in the calendar year next following the year in which the Convention enters into force; and

b) in Chile,

in respect of taxes on income obtained and amounts paid, credited to an account, put at the disposal or accounted as an expense, on or after the first day of January in the calendar year next following that in which this Convention enters into force.

Article 29

TERMINATION

1. This Convention shall continue in effect indefinitely but either Contracting State may, on or before the thirtieth day of June in any calendar year beginning after the expiration of a period of five years from the date of its entry into force, give to the other Contracting State a notice of termination in writing through diplomatic channels.

27 Jan 2006

2. The provisions of this Convention shall cease to have effect:

a) in Thailand,

- i) in respect of taxes withheld at source, on amounts of income derived on or after the first day of January in the calendar year next following the year in which the notice is given;
- ii) in respect of other taxes on income, on such taxes chargeable for any tax year or accounting period beginning on or after the first day of January in the calendar year next following that in which the notice is given; and

b) in Chile,

in respect of taxes on income obtained and amounts paid, credited to an account, put at the disposal or accounted as an expense, on or after the first day of January in the calendar year next following that in which the notice is given.

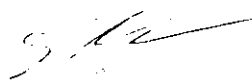
IN WITNESS WHEREOF the signatories, duly authorised to that effect, have signed this Convention.

DONE in duplicate at , this

in the Thai, Spanish and English languages, all texts being equally authentic. In the case of divergency between the Thai and Spanish texts, the English text shall prevail.

FOR THE KINGDOM OF THAILAND

FOR THE REPUBLIC OF CHILE

Protocol to the Convention between the Government of the Kingdom of Thailand and the Government of the Republic of Chile for the Avoidance of Double Taxation and the Prevention of Fiscal Evasion with respect to Taxes on Income

On signing the Convention for the Avoidance of Double Taxation and the Prevention of Fiscal Evasion with respect to Taxes on Income between the Government of the Kingdom of Thailand and the Government of the Republic of Chile, the signatories have agreed that the following provisions shall form an integral part of the Convention.

In General

It is agreed that if, after the date on which the Convention enters into force, either Contracting State introduces a tax on capital under its domestic law, the Contracting States will enter into negotiations with a view to concluding a Protocol to amend the Convention by extending its scope to include any tax on capital so introduced. The terms of any such Protocol shall have regard to any arrangements between either Contracting State and a third state for the relief of double taxation on capital.

Considering that the main aim of the Convention is to avoid international double taxation, the Contracting States agree that, in the event the provisions of the Convention are used in such a manner as to provide benefits not contemplated or not intended, the competent authorities of the Contracting States shall, under the mutual agreement procedure of Article 24, recommend specific amendments to be made to the Convention. The Contracting States further agree that any such recommendation will be considered and discussed in an expeditious manner with a view to amending the Convention, where necessary.

With reference to Article 3

It is understood that the term "any other body of persons" in paragraph 1 (d) of Article 3 includes any entity that is considered a taxable unit according to the tax laws of the Contracting State.

With reference to Article 5

It is understood that for the purposes of computing the time limits in paragraph 3 of Article 5 activities carried on by an enterprise associated with another enterprise within the meaning of Article 9 shall be aggregated with the period during which activities are carried on by the enterprise if the activities of the associated enterprise are identical or substantially the same.

27 Jan 2006

With reference to Article 7

It is understood that if there are no sufficient or reliable accounts to determine the profits attributable to a permanent establishment in a Contracting State, nothing in Article 7 shall limit the application of any law of that State in order to determine the tax liability of the permanent establishment.

With reference to Article 7

It is understood that the provisions of paragraph 3 of Article 7 shall apply only if the expenses can be attributed to the permanent establishment in accordance with the provisions of the tax legislation of the Contracting State in which the permanent establishment is situated.

With reference to Article 12

It is understood that the term "intangible property" in paragraph 3 of Article 12 means intangible property that has the same or similar characteristics as other intangible property mentioned in that paragraph.

With reference to Article 22

It is agreed that tax paid in Chile for the purposes of Article 22 means tax paid on income effectively paid in Chile, when applicable net of First Category Tax; and also includes tax paid by a company distributing dividends which relates to the profits out of which such dividends are paid (First Category Tax).

IN WITNESS WHEREOF the signatories, duly authorised to that effect, have signed this Protocol.

DONE in duplicate at _____, this

in the Thai, Spanish and English languages, all texts being equally authentic. In the case of divergency between the Thai and Spanish texts, the English text shall prevail.

FOR THE KINGDOM OF THAILAND

FOR THE REPUBLIC OF CHILE

AGREED MINUTES

The second round of negotiations of the Convention between the Government of the Kingdom of Thailand and the Government of the Republic of Chile for the Avoidance of Double Taxation and the Prevention of Fiscal Evasion with respect to Taxes on Income was held in Bangkok from 23 to 27 January 2006.

The Thai delegation was led by Mr. Satit Rungkasiri, Deputy Director-General, the Revenue Department. The Chilean delegation was led by Mrs. Liselott Kana, Head of International Legislation, Internal Revenue Service.

This list of both delegations and the draft Convention agreed upon by both sides are attached as annexures.

The negotiations were conducted in a spirit of friendship and mutual understanding. Both delegations have agreed on all Articles and it was also agreed to not translate into the Spanish version the word "partnership".

Both delegations also agreed to recommend their respective authority to approve the text with a view to the Convention being signed and entered into force at the earliest convenience.

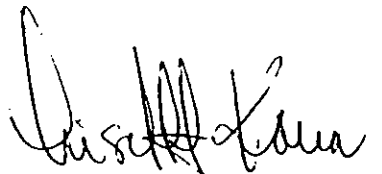
Signed in Bangkok on 27 January 2006

For the Delegation of
the Kingdom of Thailand

Mr. Satit Rungkasiri
Deputy Director-General
Revenue Department, Ministry of Finance

For the Delegation of
the Republic of Chile

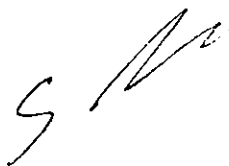
Mrs. Liselott Kana
Head of International Legislation
Internal Revenue Service

27 Jan 2006

Convention between the Government of the Kingdom of Thailand and the Government of the Republic of Chile for the Avoidance of Double Taxation and the Prevention of Fiscal Evasion with respect to Taxes on Income

The Government of the Kingdom of Thailand and the Government of the Republic of Chile, desiring to conclude a Convention for the Avoidance of Double Taxation and the Prevention of Fiscal Evasion with respect to Taxes on Income;

Have agreed as follows:

A handwritten signature in black ink, consisting of a stylized 'S' followed by a series of loops and a final flourish.A handwritten signature in black ink, featuring a large, bold initial 'A' followed by several loops and a final flourish.

ร่างคำเสนอขออนุญาตขานับลงนามย่อ

อนุสัญญา

ระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

และ

รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐชิลี

เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน

และการป้องกันการเลี่ยงภาษี

ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐชิลี

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงภาษี
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

บทที่ ๑
ขอบข่ายแห่งอนุสัญญา
ข้อ ๑
ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือในนามขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นโดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
๒. ภาษีทั้งปวงที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดรวมของเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน ให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้
๓. ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้จะใช้บังคับโดยเฉพาะ ได้แก่
 - (ก) ในกรณีประเทศไทย
 - (๑) ภาษีเงินได้ และ
 - (๒) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีไทย”)
 - (ข) ในกรณีประเทศชิลี ภาษีที่บังคับจัดเก็บอยู่ภายใต้กฎหมายภาษีเงินได้
“Ley sobre Impuesto a la Renta” (ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีชิลีเลียน”)
๔. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ซึ่งใช้บังคับหลังจากวันที่ลงนามในอนุสัญญานี้ เป็นการเพิ่มเติมจากหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะได้แจ้งให้กันและกันทราบถึงเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

บทที่ ๒
บทนิยาม
ข้อ ๓
บทนิยามทั่วไป

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น
- (ก) คำว่า “ประเทศไทย” หมายถึง ดินแดนของราชอาณาจักรไทย รวมถึง น่านน้ำภายในของราชอาณาจักรไทย ทะเลอาณาเขตของราชอาณาจักรไทยและเขตทางทะเลใดๆ ซึ่งราชอาณาจักรไทยมีสิทธิอธิปไตยหรือเขตอำนาจตามกฎหมายระหว่างประเทศ
 - (ข) คำว่า “ประเทศชิลี” หมายถึง ดินแดนของสาธารณรัฐชิลี รวมถึงน่านน้ำภายในของสาธารณรัฐชิลี ทะเลอาณาเขตของสาธารณรัฐชิลีและเขตทางทะเลใดๆ ซึ่งสาธารณรัฐชิลีมีสิทธิอธิปไตยหรือเขตอำนาจตามกฎหมายระหว่างประเทศ
 - (ค) คำว่า “รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง ประเทศไทยหรือประเทศชิลี แล้วแต่บริบทจะกำหนด
 - (ง) คำว่า “บุคคล” รวมถึง บุคคลธรรมดา บริษัทและคณะบุคคลใดๆ
 - (จ) คำว่า “บริษัท” หมายถึง บุคคลใดๆ ซึ่งเป็นนิติบุคคลหรือหน่วยอื่นใดที่ได้รับสถานะภาพเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
 - (ฉ) คำว่า “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
 - (ช) คำว่า “การจราจรระหว่างประเทศ” หมายถึง การขนส่งใดๆ โดยทางเรือ หรือทางอากาศยานซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นเมื่อการขนส่งเช่นว่าได้ดำเนินการระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น

(ซ) คำว่า “เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ” หมายถึง

- (๑) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ และ
- (๒) ในกรณีของประเทศชิลี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

(ฅ) คำว่า “คนชาติ” หมายถึง

- (๑) บุคคลธรรมดาใดๆ ซึ่งมีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
- (๒) นิติบุคคลใดๆ ห้างหุ้นส่วน หรือสมาคม ที่ได้รับสถานภาพตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

๒. ในการใช้บังคับบทบัญญัติของอนุสัญญาในเวลาใดๆ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ในอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทกำหนดเป็นอย่างอื่น ให้มีความหมายตามที่คำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐนั้นที่เกี่ยวข้องกับภาษีสัญญานี้ใช้บังคับ ความหมายใดๆ ภายใต้กฎหมายภาษีสัญญานี้ที่ใช้บังคับอยู่ของรัฐนั้น จะมีผลบังคับเหนือคำจำกัดความภายใต้กฎหมายอื่นของรัฐนั้น

ข้อ ๔
ผู้มีถิ่นที่อยู่ใน

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง” หมายถึง บุคคลใดๆ ซึ่งภายใต้กฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่เสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ใน สถานจัดการ สถานที่จะจดทะเบียนจัดตั้ง หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และรวมถึงรัฐนั้น หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม คำนี้มีให้รวมถึง บุคคลใดๆ ซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษี ในรัฐนั้นด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว

๒. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา ทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานการณ์ของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรเท่านั้น ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่าเท่านั้น (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ หรือถ้าบุคคลนั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐใดรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยเท่านั้น

(ค) ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ หรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติเท่านั้น

(ง) ถ้าบุคคลนั้นเป็นคนชาติในทั้งสองรัฐ หรือไม่เป็นคนชาติในทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหามาโดยความตกลงร่วมกัน

๓. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่มีการจดทะเบียนจัดตั้งเท่านั้น ถ้าบุคคลภายใต้เกณฑ์ข้างต้นนั้นยังคงเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐหรือไม่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะใช้ขั้นตอนความตกลงร่วมกันพยายามแก้ไขปัญหามา ในกรณีที่ไม่มีการใช้ความตกลงร่วมกันโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ บุคคลนั้นจะไม่ได้สิทธิในการบรรเทาหรือยกเว้นใดๆ จากภาษีที่ถูกกำหนดโดยอนุสัญญานี้

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน
๒. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” ให้รวมถึงโดยเฉพาะ
 - (ก) สถานจัดการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน
 - (จ) โรงช่าง
 - (ฉ)เหมืองแร่ ป่อน้ำมันหรือปอก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่เกี่ยวข้องในการสำรวจหรือการใช้ให้เกิดประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ
๓. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” รวมถึง
 - (ก) ที่ตั้งอาคารหรือโครงการก่อสร้าง โครงการประกอบหรือติดตั้ง และกิจกรรมตรวจสอบที่เกี่ยวเนื่องกับที่ตั้งหรือโครงการดังกล่าว ทั้งนี้เฉพาะกรณีที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้างหรือกิจกรรมนั้นดำรงอยู่เป็นเวลานานกว่าหกเดือน
 - (ข) การให้บริการรวมถึงบริการให้คำปรึกษาโดยวิสาหกิจหนึ่ง ผ่านลูกจ้างหรือบุคลากรอื่น ซึ่งถูกว่าจ้างโดยวิสาหกิจนั้น เพื่อความมุ่งประสงค์ดังกล่าว โดยกิจกรรมเช่นนั้นต้องดำเนินติดต่อกันภายในประเทศนั้น ในช่วงระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่า ๑๘๓ วันภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ

๔. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” ไม่ให้ถือว่ารวมถึง
- (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวก เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดง หรือการส่งมอบสิ่งของ หรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ
 - (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดงหรือการส่งมอบ
 - (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
 - (ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้า หรือรวบรวมข้อเสนอเพื่อวิสาหกิจนั้น
 - (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา เพื่อการจัดหาข้อมูล หรือเพื่อการวิจัยด้านวิทยาศาสตร์ ถ้ากิจกรรมเช่นนั้นมิได้มีลักษณะเป็นการเตรียมการ หรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น
๕. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ เมื่อบุคคล (นอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๗) กระทำการในนามของวิสาหกิจ มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งมีอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจ ให้ถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐดังกล่าว สำหรับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมอื่นใดเมื่อบุคคลนั้นกระทำการแทนวิสาหกิจ เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆ ของบุคคลเช่นนั้นจำกัดอยู่ตามที่กล่าวถึงในวรรค ๔ ซึ่งถ้าได้กระทำการโดยผ่านสถานธุรกิจประจำ สถานธุรกิจประจำนี้จะไม่ก่อให้เกิดสถานประกอบการถาวรภายใต้บทบัญญัติของวรรคนั้น

๖. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรคก่อนๆ ของข้อนี้อยู่ วิสาหกิจประกันภัยที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เว้นแต่กรณีของการรับประกันภัยต่อ จะถือว่ามีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าได้มีการเก็บเบี้ยประกันภัยในอาณาเขตของอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือการรับประกันความเสี่ยงซึ่งมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น กระทำโดยผ่านบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๗

๗. วิสาหกิจจะไม่ถือว่ามีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจ在那รัฐนั้นโดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ หากบุคคลเช่นนั้นได้กระทำการอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน และได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์กรรมหรือการเงินกับวิสาหกิจเช่นว่าโดยไม่แตกต่างจากวิสาหกิจซึ่งโดยทั่วไปดำเนินการโดยตัวแทนที่เป็นอิสระ

๘. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ควบคุมหรือถูกควบคุมโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

บทที่ ๓
การเก็บภาษีเงินได้
ข้อ ๖
เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตร ป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิต่างๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัว เพื่อพิจารณาเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในชุมแร้ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล และอากาศยาน จะไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่าหรือการใช้ อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่นใด
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๗

กำไรจากธุรกิจ

๑. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจหรือได้ประกอบธุรกิจตามที่กล่าวข้างต้น กำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น
๒. ภายใต้งบบังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๓ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะการณ์เช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่อกันอย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวร
๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะมิขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
๔. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันพึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรโดยอาศัยมูลฐานแห่งการปันส่วนกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆของวิสาหกิจนั้น มิให้ข้อความในวรรค ๒ ตัดหนทางของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นจากการกำหนดกำไรเพื่อเสียภาษีโดยการปันส่วนผลกำไรอันเป็นประเพณีเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม วิธีการปันส่วนผลกำไรที่จะนำมาใช้นั้น จะต้องเป็นวิธีที่ให้ผลซึ่งเป็นไปตามหลักการต่างๆที่กำหนดไว้ในข้อนี้

๕. มิให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรมันซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
๖. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติของวรรคก่อนๆ กำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปีๆไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
๗. ในกรณีที่กำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญานี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ ๘

การขนส่งระหว่างประเทศ

๑. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
๒. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่ภาษีที่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้นจะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษี
๓. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ ข้อความว่า "การดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยาน" โดยวิสาหกิจหนึ่งหมายรวมถึง
 - (๑) การจ้างหรือการเช่าเรือและเครื่องบินโดยไม่มีลูกเรือ
 - (๒) การเช่าตู้สินค้าและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องถ้าการจ้างหรือการเช่านั้นเกี่ยวเนื่องกับการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้หรือกำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่มการเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย

ข้อ ๙
วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

๑. ในกรณีที่

ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในกรณีใดกรณีหนึ่งได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือกำไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

๒. ในกรณีที่ผลกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และต้องเสียภาษีให้แก่รัฐนั้นได้รวมอยู่ในยอดกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และยอดกำไรรวมนั้นเป็นกำไรซึ่งควรจะเป็นของวิสาหกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่างๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่ควรจะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้นให้เหมาะสมตามกฎหมายภาษีของอีกรัฐหนึ่งนั้น ในการกำหนดการปรับปรุงเช่นนั้น ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร และหากจำเป็น เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน

ข้อ ๑๐
เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น

บทบัญญัติของวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

บทบัญญัติของวรรคนี้จะไม่จำกัดการบังคับใช้ในส่วนของการชำระภาษีส่วนเพิ่มเติมในประเทศซึ่งสำหรับภาษีขั้นแรกซึ่งได้รับการเครดิตเต็มจำนวนในการคำนวณจำนวนภาษีส่วนเพิ่มเติม

๓. คำว่า “เงินปันผล” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หรือสิทธิอื่น ๆ อันมีส่วนร่วมอยู่ในผลกำไรซึ่งมิใช่สิทธิเรียกร้องในหนี้ รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทผู้ทำการจ่ายเงินเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นนั้น ในกรณีเช่นนั้น ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี

๕. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับเงินได้หรือกำไรจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่บังคับจัดเก็บภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือตราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีจากกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้น จะประกอบขึ้นด้วยเงินได้หรือกำไรที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

๖. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่นำมาบังคับใช้ถ้ามีความประสงค์หลักหรือเป็นหนึ่งในความประสงค์หลักของบุคคลใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดหรือการได้รับมอบหมายเพื่อให้หุ้น หรือสิทธิอื่นๆ ในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลซึ่งได้เปรียบจากข้อนี้โดยหมายถึงการกำหนดหรือการได้รับมอบหมายนั้น

ข้อ ๑๑

ดอกเบี้ย

๑. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีที่ดินที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นและ เป็นไปตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็นผู้มีที่ดินที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ที่ได้รับจากการกู้ยืมเงินโดยธนาคารและบริษัท ประกันภัย
 - (ข) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ในกรณีอื่นๆ
๓. คำว่า “ดอกเบี้ย” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมี หลักประกันจำนองหรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือ หุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมียมอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตร หรือหุ้นกู้เช่นนั้น รวมทั้งเงินได้ที่ถูกตั้งบังคับ จัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้น เกิดขึ้น คำว่าดอกเบี้ยจะไม่รวมถึงเงินได้ที่เกี่ยวข้องกับข้อ ๑๐
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็นผู้มีที่ดิน ที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นโดยผ่าน สถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ ในอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิเรียกร้องในหนี้ในส่วน ที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบ การประจำนั้น ในกรณีเช่นนี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี
๕. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือผู้มีที่ดินที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีที่ดินที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถาน ประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยนั้นเกิด ขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ดอกเบี้ย เช่นเช่นนั้น จะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๖. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี๋ยที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องในหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี๋ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินที่กล่าวถึงจำนวนหลังในกรณีเช่นว่านี้ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้ยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

๗. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่นำมาบังคับ ถ้ามีความประสงค์หลักหรือเป็นหนึ่งในความประสงค์หลักของบุคคลใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดหรือการได้รับมอบหมาย เพื่อสิทธิเรียกร้องในหนี้ในส่วนที่มีการจ่ายดอกเบี๋ยซึ่งได้เปรียบจากข้อนี้ โดยหมายถึงการกำหนดหรือการได้รับมอบหมายนั้น

ข้อ ๑๒

คำสิทธิ

๑. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น เพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใดๆในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์

(ข) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น ในกรณีอื่นๆ

๓. คำว่า “คำสิทธิ” ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใดๆในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งซอฟต์แวร์ ภาพยนตร์ การเผยแพร่สัญญาณภาพสด ภาพยนตร์ เทป การกระทำอื่นๆเพื่อถอดแบบสำหรับการใช้ที่เกี่ยวข้องกับการเผยแพร่ทางวิทยุหรือโทรทัศน์ และการกระทำอื่นๆในการถอดแบบภาพจำลองหรือเสียง สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับ หรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่างอื่นๆ หรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับคำสิทธิที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำเช่นนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี

๕. ค่าสิทธิจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายค่าสิทธิไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งพันธกรณีที่จะต้องจ่ายค่าสิทธินั้นได้เกิดขึ้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ค่าสิทธิเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๖. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายค่าสิทธิแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินที่กล่าวถึงจำนวนหลัง ในกรณีเช่นว่านี้ ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้ยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

๗. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่นำมาบังคับ ถ้ามีความประสงค์หลักหรือเป็นหนึ่งในความประสงค์หลักของบุคคลใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดหรือการได้รับมอบหมาย เพื่อสิทธิในส่วนที่มี การจ่ายค่าสิทธิซึ่งได้เปรียบจากข้อนี้ โดยหมายถึงการกำหนดหรือการได้รับมอบหมายนั้น

ข้อ ๑๓

ผลได้จากทุน

๑. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวร ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นนั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๓. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยาน เช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เท่านั้น
๔. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายหุ้น ที่เปรียบเทียบได้ว่าเป็นดอกเบี้ย หรือสิทธิอื่นๆของนิติบุคคลซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
๕. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆนอกเหนือจากที่ได้กล่าวไว้ในวรรค ๑ , ๒, ๓ และ ๔ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เท่านั้น

ข้อ ๑๔

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ของบุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่นๆ ที่มีลักษณะเป็นอิสระ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม เงินได้เช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

- ก) ถ้าผู้นั้นมีฐานประกอบการประจำอยู่เป็นปกติวิสัยอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น ในกรณีเช่นนั้น เฉพาะเงินได้ที่พึงถือว่าเป็นของฐานประกอบการประจำนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ
- ข) ถ้าผู้นั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันมากกว่า ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ ที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปี ราชการที่เกี่ยวข้อง ในกรณีเช่นนั้น เฉพาะเงินได้ที่ผู้นั้นได้รับจากการประกอบกิจกรรมในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. คำว่า “บริการวิชาชีพ” ให้รวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ การศึกษาหรือกิจกรรมการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ หนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๑๖, ๑๘ และ ๑๙ เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทน
อย่างอื่น ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงาน จะเก็บภาษีได้
เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีการัฐหนึ่ง หากมีการ
จ้างงานเช่นนั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีการัฐหนึ่งนั้น
๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่งได้รับในส่วน
ที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีการัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก
ถ้า
 - ก) ผู้รับเงินอยู่ในอีการัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันไม่เกิน ๑๘๓ วัน
ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ ที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปฏิทินปีที่เกี่ยวข้องและ
 - ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของบุคคลที่เป็นนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน
อีการัฐหนึ่ง และ
 - ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ
ซึ่งบุคคลที่เป็นนายจ้างมีอยู่ในอีการัฐหนึ่ง
๓. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำ
ในเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารัฐหนึ่ง
จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ ๑๖

คำปวยการของกรรมการ

คำปวยการของกรรมการและการจ่ายเงินอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัท ซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗

นักแสดงและนักกีฬา

๑. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับ ในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ หรือ นักดนตรี หรือในฐานะนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น เงินได้ที่ได้อ้างถึงไว้ในวรรคนี้จะรวมถึงเงินได้ใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่มีชื่อเสียงในฐานะนักแสดงหรือนักกีฬาได้รับจากกิจกรรมส่วนบุคคลใดๆ ที่กระทำในรัฐอีกรัฐหนึ่ง
๒. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๗, ๑๔ และ ๑๕ ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาในฐานะนักแสดงหรือนักกีฬานั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมของนักแสดงหรือนักกีฬาเกิดขึ้น
๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ของข้อ ๑๗ ในกรณีเงินได้ที่นักแสดงหรือนักกีฬาที่ได้เพิ่มพูนจากกิจกรรมที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง และการมาเยือนในรัฐนั้นได้รับการสนับสนุนทางการเงินทั้งหมด หรือส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกจะไม่เรียกเก็บภาษีนักแสดงหรือนักกีฬาจากเงินได้ ซึ่งได้รับการสนับสนุนโดยจ่ายจากกองทุนสาธารณะเช่นว่านั้นของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

ข้อ ๑๘
เงินบำนาญ

เงินบำนาญที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและได้จ่ายให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา
อีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๙
งานรัฐบาล

๑. ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่าย โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือองค์การบริหารนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนเช่นนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบริการเกิดขึ้นในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นมีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่ง

(๑) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น

๒. บทบัญญัติของข้อ ๑๕, ๑๖ และ ๑๗ จะใช้บังคับกับค่าตอบแทนในส่วนที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ ๒๐

นักศึกษา

การจ่ายเงินให้แก่นักศึกษา ผู้ฝึกงาน หรือผู้ฝึกงานทางธุรกิจผู้ซึ่งเป็นหรือในทันทีก่อนหน้านี้
ที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และอยู่ในรัฐผู้ทำ
สัญญาที่กล่าวถึงในรัฐแรก เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการศึกษาหรือฝึกอบรม หากเป็นการจ่ายเงิน
เพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือการฝึกอบรมจะไม่ถูกเก็บภาษีในรัฐนั้น โดยมี
เงื่อนไขว่า การจ่ายเงินนั้นเกิดขึ้นจากแหล่งภายนอกหรือนั้น

ข้อ ๒๑
เงินได้อื่น ๆ

๑. บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใดก็ตาม ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช่บังคับกับเงินได้นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ตามที่บัญญัติไว้ในวรรค ๒ ของข้อ ๖ ถ้าผู้รับเงินได้เช่นว่านั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นหรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่จ่ายนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจានั้น ในกรณีเช่นว่านั้น ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี
๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญา และเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

บทที่ ๔
วิธีการเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน
ข้อ ๒๒
การจัดภาษีซ้อน

๑. สำหรับประเทศไทย การเก็บภาษีซ้อนจะหลีกเลี่ยงด้วยวิธีต่อไปนี้
ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้รับเงินได้ซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในประเทศชิลีตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ ประเทศไทยจะยอมให้นำมาเครดิตจากภาษีไทยสำหรับเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในจำนวนเท่ากับภาษีที่พึงชำระไว้ในประเทศชิลี อย่างไรก็ตาม การเครดิตเช่นนั้นจะต้องไม่เกินกว่าส่วนของภาษีไทยซึ่งเหมาะสมกับบรรดารายการเงินได้นั้น โดยได้คำนวณไว้ก่อนที่จะได้รับเครดิต
๒. สำหรับประเทศชิลี การเก็บภาษีซ้อนจะหลีกเลี่ยงด้วยวิธีต่อไปนี้
 - ก) ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศชิลีได้รับเงินได้ซึ่งอยู่ภายใต้บังคับการจัดเก็บภาษีในประเทศไทยตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ อาจให้ถือเป็นเครดิตภาษีที่ได้ชำระต่อภาษีชิลีในใดๆ ที่พึงชำระไว้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้ที่คล้ายคลึงกันโดยอยู่ภายใต้บังคับตามบทบัญญัติกฎหมายของประเทศชิลี ซึ่งวรรคนี้จะใช้บังคับกับเงินได้ทุกประเภทที่ได้อ้างไว้ในอนุสัญญานี้
 - ข) ในกรณีของเงินปันผลที่ได้จ่ายโดยบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยให้กับบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศชิลีซึ่งควบคุมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมตั้งแต่ร้อยละ ๑๐ หรือมากกว่าของสิทธิออกเสียงในบริษัทผู้จ่ายเงินปันผล บริษัทอาจใช้การเครดิตต่อภาษีชิลีในอัตราที่พึงชำระในระดับบริษัท (ภาษีขั้นแรก) สำหรับภาษีไทยที่พึงชำระโดยบริษัทในประเทศไทยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการได้ซึ่งได้ชำระเป็นเงินปันผลเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม เครดิตจะต้องไม่เกินกว่าส่วนของภาษีชิลีซึ่งสอดคล้องกับเงินได้นั้นของบริษัท โดยได้คำนวณไว้ก่อนที่จะได้รับเครดิต เครดิตและผลที่ตามมาของกฎหมายกระจายอำนาจรัฐบาลส่วนกลางสู่รัฐบาลส่วนภูมิภาคให้เฉพาะต่อภาษีที่เสริมเติมเต็มทั่วโลก และภาษีส่วนเพิ่มเติม เพื่อภาษีที่ได้ชำระอย่างสมบูรณ์ในประเทศไทย
 - ค) ในกรณีบทบัญญัติของอนุสัญญาใดๆ ที่สอดคล้อง เงินได้ที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศชิลีได้รับยกเว้นภาษีในประเทศชิลี อย่างไรก็ตาม ประเทศชิลีอาจพิจารณาเงินได้ในการคำนวณจำนวนภาษีสำหรับเงินได้อื่น

ง) เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุวรรค ข) ของวรรค ๒ คำว่า “ ภาษาไทยที่พึงชำระ” จะให้ถือว่ารวมถึงภาษาไทยซึ่งควรจะได้ชำระจากเงินได้ใดๆที่ได้รับจากแหล่งในประเทศไทย โดยเงินได้มิได้เสียภาษีในอัตราลดหย่อนหรือยกเว้นจากภาษีไทย ซึ่งสอดคล้องตาม

(๑) มาตรา ๓๑ ๓๔ ๓๕ (๑) ๓๕ (๒) และ ๓๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนพหุศักราช ๒๕๒๐ ตราบเท่าที่มาตราดังกล่าวยังใช้อยู่ และมีได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขตั้งแต่วันลงนามในอนุสัญญานี้ หรือได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพียงเล็กน้อย โดยมีได้มีผลกระทบต่อลักษณะทั่วไปของมาตราดังกล่าว หรือ

(๒) บทบัญญัติอื่นใด ซึ่งอาจประกาศใช้ภายหลังเพื่อยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐได้ตกลงยอมรับว่ามีลักษณะคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ถ้าบทบัญญัตินี้ดังกล่าวมิได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขหลังจากนั้นหรือได้มีการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย โดยมีได้มีผลกระทบต่อลักษณะทั่วไปของบทบัญญัตินี้ดังกล่าว

จ) การบรรเทาภาษีที่เปลี่ยนตามอนุวรรค ข) ของวรรค ๒ จะได้รับการยอมรับเป็นระยะเวลา ๑๐ ปี จากวันที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้ ระยะเวลาของการบรรเทาดังกล่าวสำหรับวรรคนั้น อาจขยายเวลาโดยการกระทำความตกลงระหว่างรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

บทที่ ๕
บทบัญญัติพิเศษ
ข้อ ๒๓
การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่ง โดยเฉพาะในส่วนของผู้อยู่ที่อยู่นั้นถูกบังคับหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน
๒. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกเรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
๓. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่แปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในอันที่จะยอมให้ผู้อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งคัดค้านส่วนบุคคล การผ่อนผัน และการหักลดใดๆ เพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดเก็บภาษีอากร เนื่องจากการมีสถานะเป็นพลเมืองหรือมีภาระรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งนั้น ยอมให้แก่ผู้อยู่ในรัฐของตน
๔. บริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งมีผู้อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือแต่บางส่วนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งบริษัทอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถูกบังคับหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
๕. บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับภาษีซึ่งอยู่ในบังคับของอนุสัญญานี้

ข้อ ๒๔

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ได้พิจารณาเห็นว่า การกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐมีผล หรือ จะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่นั้นได้โดยไม่คำนึงถึงวิธีการแก้ไขที่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาดังกล่าว คำร้องดังกล่าวจะต้องยื่นภายในเวลาสามปี นับจากการแจ้งครั้งแรกถึงการกระทำอันมีผลให้การเสียภาษีอากรไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้
๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่น่าพอใจได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอากรอื่นไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะต้องพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆอันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้
๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ อาจติดต่อกันและกันโดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ให้บรรลุความตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆ

ข้อ ๒๕

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ซึ่งเกี่ยวกับภาษีที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญาตราบทว่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกับอนุสัญญานี้ ข้อสนเทศใดๆ ที่ได้รับโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้ถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกันกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคล หรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์กรฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บ การบังคับใช้หรือการดำเนินคดีที่เกี่ยวข้อง หรือการพิจารณาอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่ภายใต้บังคับจัดเก็บโดยรัฐนั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่เช่นว่านั้นจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น แต่บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในกระบวนการพิจารณาในศาลหรือในการวินิจฉัยชี้ขาดของศาล
๒. ไม่มีกรณีใด ที่จะแปลความหมายบทบัญญัติของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้ต้อง
 - (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งการเปิดเผยดังกล่าวจะเป็นการขัดกับนโยบายสาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยของสาธารณชน)
๓. ถ้าข้อสนเทศที่ได้ขอมาโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งสอดคล้องกับข้อนี้ รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะได้ให้ข้อสนเทศซึ่งเกี่ยวข้องกับที่ขอมาในลักษณะคล้ายคลึงกันกับการเก็บภาษีที่เกี่ยวข้องของตนเอง แม้ว่าอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่ต้องการข้อสนเทศเช่นว่าในเวลานั้นก็ตาม

ข้อ ๒๖

ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการราชการของผู้แทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ ๒๗

หลักเกณฑ์เบ็ดเตล็ด

๑. เกี่ยวกับบัญชีหรือกองทุนร่วมลงทุน (อาทิเช่น การมีอยู่ของกองทุนรวมเพื่อการลงทุนจากต่างชาติ กฎหมายเลขที่ ๑๘.๖๕๗) ซึ่งอยู่ในบังคับการจัดเก็บภาษีของการส่งเงินออกนอกประเทศและถูกกำหนดเพื่อให้ได้รับการจัดการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศชิลี บทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะไม่ตีความให้จำกัดการเก็บภาษีของประเทศชิลีสำหรับการส่งเงินออกนอกประเทศจากบัญชีหรือกองทุนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนในสินทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในประเทศชิลี
๒. ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะมีผลกระทบต่อการบังคับใช้ต่อบทบัญญัติต่างๆที่มีอยู่ของกฎหมายชิลีเลน ดีแอล ๖๐๐ (พระราชบัญญัติการลงทุนต่างชาติ) ซึ่งบทบัญญัติเหล่านั้นมีผลบังคับใช้อยู่ในเวลาที่มีการลงนามในอนุสัญญานี้ และอาจได้รับการปรับปรุงแก้ไขจากเวลาหนึ่งไปสู่อีกเวลาหนึ่งโดยปราศจากการเปลี่ยนแปลงในหลักการทั่วไป
๓. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค ๓ ของข้อ ๒๒ (การให้คำปรึกษา) ของความตกลงทั่วไปในการให้บริการทางการค้า รัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐเห็นพ้องกันว่า แม้จะมีวรรคนั้น ข้อโต้แย้งใดๆระหว่างรัฐทั้งสอง ไม่ว่าจะมาตการนั้นจะอยู่ภายใต้ขอบข่ายของอนุสัญญานี้หรือไม่ อาจนำเข้าสู่การพิจารณาของสภา เพื่อการให้บริการทางการค้าตามที่บัญญัติไว้ในวรรคนั้นเฉพาะที่ได้รับการยินยอมจากรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ข้อสงสัยใดๆที่มาจากกรณีความของวรรคนี้จะได้รับการแก้ไขปัญหามาภายใต้วรรค ๓ ของข้อ ๒๕ หรือหากไม่สามารถทำความตกลงภายใต้ขั้นตอนนั้นได้ อาจปฏิบัติตามขั้นตอนอื่นใดที่เห็นพ้องโดยรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ
๔. ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะมีผลกระทบต่อการเก็บภาษีในประเทศชิลีของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรเพียงเท่าที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในประเทศชิลี ซึ่งอยู่ภายใต้ภาษีขั้นแรกและภาษีส่วนเพิ่มเติม แต่เพียงตราบเท่าที่ภาษีขั้นแรกพึงหักได้ในการคำนวณภาษีส่วนเพิ่มเติม
๕. ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะมีผลกระทบต่อการเก็บภาษีในประเทศไทยของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศชิลีในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรเพียงเท่าที่พึงถือ และแบ่งปันว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในประเทศไทย อย่างไรก็ตาม ภาษีเช่นว่าอาจไม่ตั้งบังคับจัดเก็บในอัตราที่เกินกว่าอัตราที่กำหนดไว้ในวรรค ๒ ของข้อ ๑๐

บทที่ ๖
บทบัญญัติสุดท้าย
ข้อ ๒๘
การเริ่มใช้บังคับ

๑. รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐจะแจ้งให้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งทราบโดยผ่านช่องทางการทูตว่าได้ดำเนินการโดยสมบูรณ์ตามขั้นตอนที่กำหนดตามกฎหมายของรัฐนั้น เพื่อที่จะทำให้อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้โดยอนุสัญญานี้จะมีผลบังคับใช้ในวันที่มีการแจ้งครั้งหลัง
๒. บทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับ
 - ก) ในประเทศไทย
 - ๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลบังคับใช้
 - ๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่นๆที่เก็บจากเงินได้สำหรับภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีใดๆที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลบังคับใช้ และ
 - ข) ในประเทศชิลี
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่เก็บจากเงินได้ที่ได้รับและจำนวนที่ได้ชำระ จำนวนที่เครดิตลงในบัญชี จำนวนที่ใช้ในการดำเนินการ หรือที่ลงบัญชีเป็นค่าใช้จ่าย ในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลบังคับใช้

ข้อ ๒๙
การเลิกใช้

๑. อนุสัญญานี้จะยังคงมีผลบังคับใช้ต่อไป แต่รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐอาจแจ้งการเลิกใช้เป็นลายลักษณ์อักษรให้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งทราบ โดยผ่านช่องทางการทูต ในหรือก่อนวันที่สามสิบของเดือนมิถุนายนของปีปฏิทินใดๆ ที่เริ่มต้นหลังจากปีที่ห้าจากวันที่อนุสัญญามีผลบังคับใช้

๒. บทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะมีผลเลิกใช้บังคับ

ก) ในประเทศไทย

๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้

๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่นๆ ที่เก็บจากเงินได้ สำหรับภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้ และ

ข) ในประเทศชิลี

ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่เก็บจากเงินได้ที่ได้รับและจำนวนที่ได้รับชำระ จำนวนที่เครดิตลงในบัญชี จำนวนที่ใช้ในการดำเนินการ หรือที่ลงบัญชีเป็นค่าใช้จ่าย ในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง ได้ลงนามในอนุสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณเมื่อวันที่..... เป็นภาษาไทย ภาษาสเปน และภาษาอังกฤษ ทุกฉบับใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียมกัน ในกรณีที่มีความแตกต่างระหว่างฉบับภาษาไทยและภาษาสเปน ให้ใช้ฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

ในนามแห่งราชอาณาจักรไทย

ในนามแห่งสาธารณรัฐชิลี

พิธีสารสำหรับอนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐชิลี
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจาก
เงินได้

ในการลงนามอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วน
ที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐชิลี
ผู้ลงนามข้างท้ายได้เห็นพ้องกับบทบัญญัติดังต่อไปนี้ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญา

โดยทั่วไป

เป็นที่เห็นพ้องกันว่า ถ้าหลังจากวันที่อนุสัญญาได้มีผลบังคับใช้แล้ว หากรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง
รัฐได้นำภาษีที่เก็บจากทุนมาใช้ภายใต้กฎหมายภายใน รัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะต้องดำเนินการเจรจา
หาข้อยุติตามพิธีสาร โดยการปรับปรุงอนุสัญญาเพื่อขยายขอบข่ายของอนุสัญญาให้ครอบคลุมถึงภาษี
ใดๆที่เก็บจากทุนที่ได้นำมาใช้ ถ้อยคำใดๆ ของพิธีสาร เช่นว่าจะได้รับการพิจารณาเพื่อให้มีการจัดการ
ใดๆระหว่างรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐใดและรัฐที่สามเพื่อการบรรเทาการเก็บภาษีซ้อนจากทุน

เมื่อพิจารณาในด้านวัตถุประสงค์หลักของอนุสัญญานั้นคือเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน
ระหว่างประเทศ รัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐเห็นพ้องกันว่าในกรณีที่บทบัญญัติของอนุสัญญาได้ถูกใช้เพื่อ
หาประโยชน์ในทางที่ไม่ได้กำหนดไว้ให้เป็นเช่นนั้น เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะ
ร่วมมือกันภายใต้วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกันของข้อ ๒๔ โดยการให้ข้อชี้แนะที่มีลักษณะเป็นการ
เฉพาะในการปรับปรุงอนุสัญญา นอกจากนั้นรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐได้เห็นพ้องกันอีกว่าข้อชี้แนะใดๆ
ที่มีลักษณะเช่นนั้น หากจำเป็นจะได้รับการพิจารณาและได้รื้อรองถึงวิธีดำเนินการเพื่อให้มีการ
ปรับปรุงอนุสัญญา

ตามข้อ ๓

เป็นที่เข้าใจว่า คำว่า "คณะบุคคลใดๆ" ในวรรค ๑(ง) ของข้อ ๓ ให้รวมถึงนิติบุคคลใดๆที่ได้รับการ
พิจารณาว่าเป็นหน่วยภาษีตามกฎหมายภาษีของรัฐผู้ทำสัญญา

ตามข้อ ๕

เป็นที่เข้าใจว่าเพื่อความมุ่งประสงค์ในการคำนวณเวลาในการประกอบธุรกิจของวิสาหกิจหนึ่งที่ถูก
กำหนดโดยวรรค ๓ ของข้อ ๕ ระยะเวลาในการดำเนินกิจกรรมของวิสาหกิจในเครือเดียวกันภายใต้
ความหมายของข้อ ๙ จะต้องนำมารวมกับระยะเวลาในการประกอบธุรกิจของวิสาหกิจนั้น ถ้ากิจกรรม
เหล่านั้นของวิสาหกิจในเครือเดียวกันเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันอย่างมาก

ตามข้อ ๗

เป็นที่เข้าใจว่าถ้าไม่มีข้อมูลที่เพียงพอหรือน่าเชื่อถือทางบัญชีในการกำหนดกำไรที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ไม่มีข้อความใดในข้อ ๗ จะมาจำกัดการนำกฎหมายใดๆของรัฐนั้นมาบังคับใช้เพื่อที่จะพิจารณาความรับผิดชอบทางภาษีของสถานประกอบการถาวร

ตามข้อ ๗

เป็นที่เข้าใจว่าบทบัญญัติของวรรค ๓ ของข้อ ๗ จะนำมาบังคับใช้เฉพาะในกรณีที่ใช้จ่ายต่างๆ สามารถพึงถือได้ว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรโดยสอดคล้องกับบทบัญญัติของกฎหมายภาษีของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรตั้งอยู่

ตามข้อ ๑๒

เป็นที่เข้าใจว่า คำว่า “ทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่าง” ในวรรค ๓ ของข้อ ๑๒ หมายถึงทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่างซึ่งมีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่างอื่นๆที่ได้กล่าวไว้ในวรรคนั้น

ตามข้อ ๒๒

เป็นที่ตกลงกันว่าภาษีที่ได้ชำระในประเทศชิลีเพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อ ๒๒ หมายถึงภาษีที่ได้ชำระจากเงินได้ที่มีการจ่ายในประเทศชิลีเมื่อนำมาบังคับใช้สุทธิกับภาษีขั้นแรก และรวมถึงภาษีที่ได้ชำระโดยบริษัทที่มีการแบ่งเงินปันผลซึ่งเกี่ยวข้องกับกำไรที่ได้ชำระเงินปันผลเช่นว่า (ภาษีขั้นแรก) ด้วย

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง ได้ลงนามในอนุสัญญานี้ ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ.....เมื่อวันที่.....เป็นภาษาไทย ภาษาสเปน และภาษาอังกฤษ ทุกฉบับใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียมกัน ในกรณีที่มีความแตกต่างระหว่างฉบับภาษาไทยและภาษาสเปน ให้ใช้ฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

ในนามแห่งราชอาณาจักรไทย

ในนามแห่งสาธารณรัฐชิลี

บันทึกคำชี้แจง

บันทึกคำชี้แจง

ร่างอนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐชิลี
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

บทที่ ๑

ขอบข่ายแห่งอนุสัญญา

ข้อ ๑

ขอบข่ายด้านบุคคล

ใจความ อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศคู่สัญญาประเทศหนึ่งหรือทั้งสองประเทศ

คำชี้แจง ๑. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับผู้เสียภาษีที่ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศคู่สัญญาเท่านั้น เช่น บริษัท ก. จัดทะเบียนตามกฎหมายไทย มีสาขาในประเทศชิลี สาขาของบริษัท ก. จะเสียภาษีในประเทศชิลีไม่เกินอัตราที่กำหนดในอนุสัญญา แต่ถ้าบริษัท A ซึ่งเป็นบริษัทที่ตั้งขึ้นในประเทศอื่นที่ไม่มีความตกลงหรืออนุสัญญากับประเทศชิลี จะต้องเสียภาษีในประเทศชิลีตามอัตราปกติ ซึ่งอาจจะสูงกว่าอัตราตามอนุสัญญา

๒. ข้อนี้เป็นไปตามต้นแบบของอนุสัญญาซึ่งเสนอแนะโดยองค์การเพื่อความร่วมมือและพัฒนาการทางเศรษฐกิจ (โอ.อี.ซี.ดี.) รวมทั้งต้นแบบอนุสัญญาที่เสนอแนะโดยสหประชาชาติ เพื่อให้ประเทศกำลังพัฒนาใช้เจรจากับประเทศที่พัฒนาแล้วและตามแบบที่ประเทศไทยได้ทำไว้กับประเทศอื่นๆมาแล้ว

ข้อ ๒
ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

ใจความ ๑. ภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ ในกรณีของประเทศไทยได้แก่ภาษีเงินได้ ที่เก็บจากบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม ในกรณีของประเทศสาธารณรัฐชิลี ได้แก่ ภาษีที่จัดเก็บตามกฎหมายภาษีเงินได้ "Ley sobre Impuesto a la Renta"

๒. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับภาษีอื่นๆที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับภาษีที่กล่าวมาข้างต้น ที่อาจบังคับจัดเก็บภายหลังการลงนามในอนุสัญญานี้แล้ว

คำชี้แจง ๑. อนุสัญญานี้ใช้บังคับกับภาษีที่เก็บจากเงินได้ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่าย ทรัพย์สินและการเพิ่มค่าของทุนด้วย อนุสัญญามีลักษณะของบทบัญญัติเช่นเดียวกับที่ปรากฏใน อนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฉบับอื่นๆที่ประเทศไทยได้ทำไว้กับประเทศต่างๆถึงแม้ว่าชื่อ ของภาษีของประเทศคู่สัญญาจะเปลี่ยนไป แต่สาระสำคัญยังคงไว้คือเก็บจากเงินได้

๒. ภาษีที่กำหนดในอนุสัญญานี้ ไม่รวมถึงภาษีอื่นๆที่ไม่ใช่ภาษีเก็บจากเงินได้ การกำหนดให้ภาษีใดอยู่ในขอบข่าย ก็เพื่อให้แน่ใจให้ผู้เสียภาษีทราบว่าตนจะสามารถขอรับสิทธิได้ เพียงใด

ข้อ ๓
บทนิยามทั่วไป

ใจความ ๑. คำต่างๆที่ได้นิยามไว้ในอนุสัญญานี้ คือ ประเทศไทย ประเทศชิลี รัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง บุคคล บริษัท วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง วิสาหกิจของรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่ง การจราจรระหว่างประเทศ คนชาติ และ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ ส่วนคำว่าผู้มีถิ่นที่อยู่ สถานประกอบการถาวร เงินปันผล ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ นั้น ได้นิยามไว้แยกต่างหากในข้อ ๔ ข้อ ๕ ข้อ ๑๐ ข้อ ๑๑ และ ข้อ ๑๒ ตามลำดับ

๒. คำที่มีได้มีบทนิยามไว้ในอนุสัญญานี้ก็ให้เป็นไปตามกฎหมายของแต่ละประเทศ

คำชี้แจง ๑. การให้คำนิยามไว้ก็เพื่อสะดวกต่อการถือปฏิบัติตามอนุสัญญา เพราะคำบางคำมีคำแปลหรือความหมายแตกต่างกันในแต่ละประเทศ การบัญญัติคำนิยามไว้ ก็เพื่อป้องกันการแปลความตามภาษาท้องถิ่นผิดไปจากเจตนารมณ์ที่วางไว้ในอนุสัญญา

๒. ข้อนี้เป็นไปตามแนวของ โอ.อี.ซี.ดี รวมทั้งแบบอย่างอนุสัญญาที่เสนอแนะโดยสหประชาชาติ และเช่นเดียวกับความตกลงหรืออนุสัญญาระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้ทำมาแล้ว

ข้อ ๔ ผู้มีถิ่นที่อยู่

ใจความ บทนิยาม "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" อนุสัญญานี้ได้กำหนดในหลักการว่าบุคคลใดที่มีถิ่นที่อยู่ที่ต้องเสียภาษีในประเทศนั้น ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศนั้น ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในสองประเทศ ให้ถือที่อยู่ถาวร ศูนย์กลางผลประโยชน์อันสำคัญ ที่อยู่อาศัย สัญชาติ หรือการตกลงร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของทั้งสองประเทศเป็นเกณฑ์ที่ขาดตามลำดับ กรณีบริษัทเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในสองประเทศ ก็ให้แก้ไขปัญหาโดยการตกลงร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของทั้งสองประเทศเป็นเกณฑ์ที่ขาด

คำชี้แจง ๑. การกำหนดถิ่นที่อยู่เพื่อการระงับการเป็นเรื่องที่สำคัญสำหรับการใช้อนุสัญญา เพราะว่า บริษัทพหุชาติจะมีสถานที่ทำงานในหลายๆประเทศ เช่น มีสถานจัดการในประเทศไทย แต่มีการจดทะเบียนในอีกประเทศหนึ่ง และในขณะเดียวกันมีสาขาอยู่ในอีกหลายๆประเทศ เมื่อได้มีการกำหนดกฎเกณฑ์การมีถิ่นที่อยู่ไว้แล้ว บริษัทพหุชาติก็ย่อมจะมีถิ่นที่อยู่ในประเทศใดประเทศหนึ่งเพียงแห่งเดียว และจะเป็นการกำหนดว่าบริษัทนั้น ๆ ควรมีสิทธิตามอนุสัญญาหรือไม่

๒. บริษัทพหุชาติในยุโรปอาจมีการก่อตั้งขึ้นในประเทศหนึ่ง แต่ไปมีสถานจัดการในประเทศชิลีหรือในประเทศไทย หากมีกรณีเช่นนี้เกิดขึ้น อนุสัญญากำหนดว่ามีถิ่นที่อยู่ใน ที่ใดซึ่งตามกฎหมายของประเทศไทย บริษัทจะมีถิ่นที่อยู่ในไทยก็ต่อเมื่อจดทะเบียนจัดตั้งบริษัทในไทย ส่วนสาขาของนิติบุคคลต่างประเทศที่ตั้งอยู่ในไทยไม่ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในไทย

๓. ข้อนี้เป็นบทกำหนดว่าบุคคลใดจะได้รับความคุ้มครองในฐานะที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ก็จะได้รับ ความคุ้มครองในฐานะเช่นนั้น ส่วนบุคคลที่ตามกฎหมายภายในของประเทศทั้งสองต่างก็ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศทั้งสองแล้ว ก็จะพิจารณาเป็นขั้นๆ เพื่อให้บุคคลนั้นได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญานี้ในฐานะที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศใดประเทศหนึ่งเพียงประเทศเดียวเท่านั้น

๔. ข้อนี้เป็นไปตามแนวของ โอ.อี.ซี.ดี. และสหประชาชาติ

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

ใจความ ๑. บทนิยาม "สถานประกอบการถาวร" กำหนดลักษณะของสถานที่ประกอบธุรกิจ กิจกรรมประเภทต่างๆ และผู้แทนของวิสาหกิจ อันเป็นเหตุให้วิสาหกิจของประเทศหนึ่งมีสถานประกอบการถาวรในอีกประเทศหนึ่ง

๒. สิ่งที่กำหนดให้ถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรโดยเฉพาะ ได้แก่ สถานจัดการสาขา สำนักงาน โรงงาน โรงช่าง เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือก๊าซ เหมืองหิน การสำรวจหรือการใช้ให้เกิดประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง ประกอบหรือติดตั้ง ที่มีระยะเวลาเกินกว่า ๖ เดือน หรือการให้บริการรวมทั้งบริการให้คำปรึกษาที่มีระยะเวลาเกินกว่า ๑๘๓ วัน และรวมถึงตัวบุคคลผู้กระทำการแทนในกิจกรรมบางอย่างที่กำหนดไว้

คำชี้แจง ๑. ข้อนี้ นับว่ามีความสำคัญเป็นพิเศษ เพราะวิสาหกิจของประเทศหนึ่งจะเสียภาษีเงินได้จากกำไรที่เกิดขึ้นในอีกประเทศหนึ่งต่อเมื่อมีสถานประกอบการถาวรในประเทศหลัง อนุสัญญานี้จึงได้พยายามที่จะบัญญัติลักษณะของการประกอบธุรกิจประเภทต่าง ๆ เพื่อจะได้ขจัดข้อถกเถียงในการจัดเก็บภาษีจากกำไรธุรกิจในแต่ละประเทศคู่สัญญา ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า สถานประกอบการถาวรแบ่งได้ ๓ ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ ประเภททรัพย์สิน ประเภทกิจกรรมและประเภทตัวแทน

๒. หากบริษัทต่างประเทศที่ดำเนินธุรกิจและได้รับกำไรธุรกิจจากประเทศไทยโดยไม่เข้าลักษณะการมีสถานประกอบการถาวรประเภทใดเลย จะได้รับยกเว้นภาษีจากกำไรดังกล่าว

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

ใจความ เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือการทำป่าไม้ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่

คำชี้แจง ๑. ข้อนี้ตรงกับแนวของ โอ.อี.ซี.ดี และเป็นไปตามแนวความตกลงหรืออนุสัญญาที่ประเทศไทยทำไว้แล้วกับประเทศอื่นๆ

๒. ถ้าหากบริษัทหนึ่งในประเทศไทยมีสถานที่ทำงานในประเทศชิลี และให้เช่าสำนักงานดังกล่าว ค่าเช่าที่เกิดขึ้น ประเทศชิลีเก็บภาษีได้ตามกฎหมายภายใน และเมื่อบริษัทไทยนำค่าเช่ามารวมเสียภาษีในประเทศไทยตามหลักกฎหมายของไทยแล้ว ประเทศไทยจะยอมให้นำภาษีชิลีที่เรียกเก็บจากค่าเช่าดังกล่าวมาเครดิตออกจากภาษีในประเทศไทย หลักการนี้จะใช้ในกรณีที่บริษัทชิลีมาให้เช่าสำนักงานในประเทศไทยด้วย

ข้อ ๗

กำไรจากธุรกิจ

ใจความ ๑. กำไรของวิสาหกิจของประเทศใด ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศนั้น ทั้งนี้ อีกประเทศหนึ่งจะเก็บภาษีได้ก็ต่อเมื่อวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในประเทศของตน และจะเก็บจากกำไรที่เป็นส่วนของสถานประกอบการถาวรมานั้นเท่านั้น

๒. เมื่อวิสาหกิจของประเทศหนึ่งมีสถานประกอบการถาวรในอีกประเทศหนึ่งแล้ว ให้คำนวณกำไรอันเป็นส่วนหนึ่งของสถานประกอบการถาวรเสมือนหนึ่งวิสาหกิจนั้นกับสถานประกอบการถาวรมีสถานภาพเป็นอิสระแยกต่างหากจากกัน

๓. การคำนวณกำไรของสถานประกอบการถาวรให้หักค่าใช้จ่ายโดยสมเหตุสมผล รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไป ไม่ว่าค่าใช้จ่ายนั้นจะเกิดขึ้นในประเทศที่สถานประกอบการถาวรตั้งอยู่หรือที่อื่น

๔. ถ้ากำไรประกอบด้วยรายการเงินได้ที่แยกบัญชีไว้ในข้ออื่นของอนุสัญญานี้แล้ว ให้ถือบทบัญญัติของข้ออื่นนั้นเป็นเกณฑ์ในการเสียภาษี

คำชี้แจง ๑. ความของข้อนี้เป็นกฎเกณฑ์การคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล ของสถานประกอบการถาวรที่วิสาหกิจของประเทศหนึ่งมีอยู่ในอีกประเทศหนึ่ง

๒. ความข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้ทำไว้แล้วกับประเทศอื่นๆ และ ตามแบบฉบับของสหประชาชาติ

ข้อ ๘

การขนส่งระหว่างประเทศ

ใจความ ๑. กิจกรรมเดินอากาศยานระหว่างประเทศของประเทศหนึ่ง ไม่ต้องเสียภาษีเงินได้ในอีก ประเทศหนึ่ง

๒. กิจกรรมเดินเรือระหว่างประเทศของประเทศหนึ่ง ซึ่งมีสถานจัดการในอีกประเทศหนึ่ง ให้ประเทศหลังเก็บได้ แต่ให้ลดภาษีที่เรียกเก็บเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษี

๓. บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้ได้กับกรณีที่มีการรวมกลุ่มธุรกิจทางการเดินเรือหรืออากาศยาน ระหว่างประเทศด้วย

คำชี้แจง ๑. หากบริษัทการบินไทยมีการเปิดเส้นทางขนส่งทางอากาศไปยังประเทศซิริ ถ้าไม่มี อนุสัญญา บริษัทการบินไทยจะต้องเสียภาษีให้ประเทศซิริจำนวนหนึ่งทุกปี แต่เมื่อมีอนุสัญญานี้แล้ว ก็จะได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีในส่วนนี้ และการขนส่งทางอากาศของสายการบินซิริ ประเทศไทยก็จะให้ การปฏิบัติในทำนองเดียวกัน

๒. สำหรับการขนส่งทางเรือ แต่ละประเทศตกลงให้ลดภาษีลงมาถึงหนึ่ง

๓. ข้อนี้เป็นไปตามแนวเดียวกับแบบฉบับของ โอ.อี.ซี.ดี และตามความตกลงหรืออนุสัญญา ที่ประเทศไทยได้ทำไว้กับประเทศอื่นๆ

ข้อ ๙

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ใจความ ในกรณีที่วิสาหกิจของประเทศหนึ่งมีความสัมพันธ์อย่างไม่อิสระกับวิสาหกิจของอีกประเทศหนึ่ง ในลักษณะการเข้าไปจัดการ ควบคุม หรือร่วมทุนในวิสาหกิจของประเทศคู่สัญญาทั้งสอง เป็นผลให้กำไรของวิสาหกิจใดต่ำกว่าที่ควรจะเป็น (เช่น โดยการจัดราคาทุนสินค้าให้สูงเกินปกติ) ให้ปรับปรุงกำไรเสียใหม่ให้ได้เท่ากับที่วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยอิสระควรจะได้ และเก็บภาษีจากกำไรตามที่ปรับปรุงใหม่แล้วนั้น

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้เคยตกลงไว้แล้วกับประเทศอื่น ๆ เพื่อป้องกันการหลบเลี่ยงภาษีของบริษัทพหุชาติในลักษณะการกำหนดราคาโอน (Transfer pricing)

ข้อ ๑๐

เงินปันผล

ใจความ ๑. เงินปันผลที่บริษัทผู้จ่ายอยู่ในประเทศหนึ่ง และได้จ่ายให้แก่ผู้รับในอีกประเทศหนึ่ง ให้ประเทศผู้รับเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของตน อย่างไรก็ตาม ประเทศซึ่งบริษัทผู้จ่ายตั้งอยู่ก็มีสิทธิเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของตน แต่ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของเงินปันผล วรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการเก็บภาษีจากบริษัทผู้จ่ายปันผลในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

๒. ถ้าผู้รับเงินปันผลมีสถานประกอบการถาวรหรือให้บริการวิชาชีพอิสระผ่านฐานประกอบการประจำในประเทศที่จ่ายเงินปันผล และสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นเกี่ยวข้องกับการถือหุ้นอันเป็นเหตุแห่งการจ่ายเงินปันผล ประเทศที่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำตั้งอยู่ อาจเรียกเก็บภาษีจากเงินปันผลได้ตามบทบัญญัติข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ แห่งอนุสัญญานี้ (แล้วแต่กรณี)

คำชี้แจง ๑. กฎหมายภายในปัจจุบันของประเทศไทยจัดเก็บภาษีจากเงินปันผลที่จ่ายให้กับบริษัทต่างประเทศในอัตราร้อยละ ๑๐ การกำหนดอัตรารภาษีไว้ในอนุสัญญาไม่เกินร้อยละ ๑๐ ก็เพื่อเป็นพยานชั้นสูงไม่ให้มีการจัดเก็บภาษีสูงไปกว่านั้น แต่ถ้าผู้รับปันผลเข้ามามีสถานประกอบการถาวรในประเทศเดียวกับผู้จ่ายเงินปันผลจะต้องถูกเก็บภาษีจากฐานกำไรตามข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ (แล้วแต่กรณี)

๒. การจำหน่ายเงินกำไรของสาขาไปให้สำนักงานใหญ่ที่ประเทศไทยจัดเก็บภาษีอยู่ในอัตราร้อยละ ๑๐ ยังคงมีผลเช่นเดิม ไม่ได้รับผลกระทบจากอนุสัญญาข้อนี้ ทั้งนี้ เพื่อให้มีความเท่าเทียมในภาระภาษีจากการลงทุนในรูปแบบต่างๆของบริษัทต่างประเทศ ไม่ว่าจะเข้ามาถือหุ้นในบริษัทไทย (บริษัทในเครือ) หรือเข้ามาเปิดสาขาของวิสาหกิจต่างประเทศโดยตรงในไทย

๓. ความข้อนี้ส่วนใหญ่มีลักษณะเช่นเดียวกับบทบัญญัติในความตกลงหรืออนุสัญญาที่ไทยได้ทำไว้กับประเทศอื่นๆ มาแล้ว

ข้อ ๑๑

ดอกเบี๋ย

ใจความ ๑. ดอกเบี๋ยที่เกิดขึ้นในประเทศหนึ่ง และได้จ่ายให้แก่ผู้รับในอีกประเทศหนึ่ง ประเทศหลังเก็บภาษีจากดอกเบี๋ยนั้นได้

๒. อย่างไรก็ตามประเทศที่มีการจ่ายดอกเบี๋ยยังคงเก็บภาษีจากดอกเบี๋ยนั้นได้ตามกฎหมายของตน ถ้าเป็นดอกเบี๋ยที่จ่ายให้แก่ธนาคารและบริษัทประกันภัย ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบี๋ยทั้งสิ้น แต่สำหรับกรณีอื่นๆ จะเก็บภาษีได้ไม่เกินร้อยละ ๑๕ ของจำนวนดอกเบี๋ยทั้งสิ้น

๓. ถ้าผู้รับดอกเบี๋ยมีสถานประกอบการถาวรในประเทศที่มีการจ่ายดอกเบี๋ย ประเทศที่มีการจ่ายดอกเบี๋ยอาจเก็บภาษีจากดอกเบี๋ยนั้นได้ตามบทบัญญัติข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔ แห่งอนุสัญญานี้ (แล้วแต่กรณี)

คำชี้แจง อัตราภาษีที่จัดเก็บจากการจ่ายดอกเบี้ยวไปต่างประเทศ กฎหมายไทยกำหนดไว้ในอัตราร้อยละ ๑๕ อนุสัญญาให้ลดอัตราลงมาร้อยละ ๑๐ ถ้าจ่ายให้ตามเงื่อนไขที่อนุสัญญากำหนด ซึ่งเป็นการลดอัตราลงมาในลักษณะเดียวกับที่ปรากฏในความตกลงหรืออนุสัญญาระบบต่างๆ ที่ประเทศไทยได้ตกลงกับประเทศต่างๆ ไว้แล้ว แต่ถ้าผู้รับดอกเบี้ยวมีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในประเทศ ผู้จ่ายจะต้องเสียภาษีจากฐานกำไรตามข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ แล้วแต่กรณี

ข้อ ๑๒

ค่าสิทธิ

- ใจความ**
๑. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในประเทศหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้รับในอีกประเทศหนึ่ง ประเทศหลังเก็บภาษีได้
 ๒. ประเทศที่มีการจ่ายค่าสิทธิอาจเก็บภาษีจากค่าสิทธิได้ด้วย ถ้าเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกประเทศหนึ่งให้เก็บภาษีได้ในอัตราไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ ๑๐ ของค่าสิทธิ สำหรับการใช้นหรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใดๆในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อการใช้นหรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือวิทยาศาสตร์
 - (ข) ร้อยละ ๑๕ ของค่าสิทธิสำหรับกรณีอื่น ๆ
 ๓. ค่าสิทธิที่จ่ายจากประเทศหนึ่งให้แก่ผู้รับในอีกประเทศหนึ่งโดยที่ผู้รับมีสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำอันเป็นเหตุแห่งการจ่ายค่าสิทธินั้นในประเทศแรก ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ (แล้วแต่กรณี)

คำชี้แจง

๑. อัตราภาษีที่เก็บจากค่าสิทธิที่จ่ายให้ผู้รับในต่างประเทศตามกฎหมายภายในของไทย กำหนดไว้ร้อยละ ๑๕ การกำหนดลดอัตราสำหรับการจ่ายค่าสิทธิในบางประเภทก็เพื่อมุ่งใจให้มีการนำเทคโนโลยีที่มีความสำคัญๆ มาถ่ายทอดให้แก่ประเทศไทยเพื่อใช้ในการพัฒนาประเทศ สำหรับค่าสิทธิประเภทอื่นยังคงจัดเก็บตามอัตรากฎหมายภายใน แต่ถ้าผู้รับค่าสิทธิมีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำอยู่ในประเทศผู้จ่าย จะต้องเสียภาษีจากฐานกำไรตามข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ แล้วแต่กรณี
๒. ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยทำไว้แล้วกับประเทศอื่นๆ และตามแบบฉบับ โอ.อี.ซี.ดี. และสหประชาชาติ

ข้อ ๑๓
ผลได้จากทุน

ใจความ
นั้นตั้งอยู่

๑. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อาจเก็บภาษีได้ในประเทศที่ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
๒. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นทรัพย์สินที่ใช้ในธุรกิจของสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำของผู้ให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระซึ่งตั้งอยู่ในประเทศใด ประเทศนั้นอาจเก็บภาษีได้
๓. ผลได้จากการจำหน่ายเรือหรืออากาศยานและอสังหาริมทรัพย์บรรดาที่เกี่ยวข้องกับการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศที่เป็นถิ่นที่อยู่ของผู้จำหน่ายเท่านั้น
๔. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินอื่นนอกจากที่กล่าวมาข้างต้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศถิ่นที่อยู่ของผู้จำหน่ายเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ประเทศแหล่งเงินได้ยังคงมีสิทธิเก็บภาษีจากผลได้หรือเงินได้จากการขายหุ้นหรือหลักทรัพย์

คำชี้แจง บทบัญญัติของข้อนี้มีสาระสำคัญส่วนใหญ่เช่นเดียวกับความตกลงหรืออนุสัญญาที่ประเทศไทยได้เจรจาไว้กับประเทศต่างๆมาแล้ว

ข้อ ๑๔
บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

ใจความ บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่ง หากได้รับเงินได้จากการบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอิสระ ให้เก็บภาษีได้ในประเทศนั้นเท่านั้น อย่างไรก็ตามอาจเก็บภาษีได้ในอีกประเทศหนึ่ง ถ้าเข้าเงื่อนไขตามที่กำหนด

คำชี้แจง บทบัญญัติของข้อนี้มีลักษณะการใช้บังคับเช่นเดียวกับความตกลงหรืออนุสัญญาที่ได้เคยทำไว้กับประเทศอื่นๆ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะยกเว้นภาษีให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งที่มีเงินได้เกิดขึ้นในอีกประเทศหนึ่ง ถ้าเป็นไปตามเงื่อนไขต่างๆที่กำหนดไว้

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

ใจความ ๑. เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นๆ อันคล้ายคลึงกันที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งได้รับการจ้างงานในอีกประเทศหนึ่ง ประเทศหลังสามารถเรียกเก็บภาษีได้ เว้นแต่เข้าเงื่อนไขต่อไปนี้ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศแรกเท่านั้น

ก. ผู้รับอยู่ในประเทศหลังเป็นระยะเวลาหนึ่ง หรือหลายระยะเวลา รวมกันไม่เกิน ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ และ

ข. ค่าตอบแทนนั้นไม่ได้จ่ายโดยหรือในนามของนายจ้างผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหลัง และ

ค. ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในประเทศหลัง

๒. ค่าตอบแทนจากการทำงานเป็นลูกเรือในเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศที่ดำเนินการโดยวิสาหกิจของประเทศใด ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศนั้น

คำชี้แจง ข้อนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อยกเว้นภาษีแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศคู่สัญญาที่นายจ้างส่งเข้ามาอยู่ในอีกประเทศหนึ่งเพียงชั่วคราวเพื่อทำงานนั้น ถ้าเข้าเงื่อนไขตามที่กำหนดไว้แล้วประเทศแหล่งเงินได้จึงจะยกเว้นภาษีให้

ข้อ ๑๖

ค่าป่วยการของกรรมการ

ใจความ ค่าป่วยการของกรรมการซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งได้รับจากบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในอีกประเทศหนึ่ง ประเทศหลังมีสิทธิเก็บภาษีได้

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแบบฉบับของสหประชาชาติ และตามที่ประเทศไทยได้เคยตกลงไว้กับประเทศอื่น

ข้อ ๑๗

นักแสดงและนักกีฬา

- ใจความ** ๑. เงินได้ของนักแสดงสาธารณะ เช่น นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยู หรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือนักกีฬา ให้เก็บภาษีได้ในประเทศที่มีการแสดง
๒. ในกรณีที่เงินได้อันเกิดจากการแสดงของนักแสดง หรือนักกีฬาสาธารณะเกิดขึ้นกับผู้อื่น มิใช่กับตัวผู้แสดงหรือนักกีฬาเอง เงินได้นั้นให้เก็บภาษีได้ในประเทศที่มีการแสดง โดยไม่ต้องคำนึงถึง บทบัญญัติในข้อ ๗ ข้อ ๑๔ และ ข้อ ๑๕
๓. เงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งจากกิจกรรมในอีกประเทศหนึ่ง ตาม (๑) และ (๒) จะได้รับยกเว้นภาษีในอีกประเทศหนึ่ง หากกิจกรรมดังกล่าวได้รับการสนับสนุนโดยกองทุนสาธารณะ

- คำชี้แจง** ๑. ผลแห่งข้อนี้ทำให้นักแสดงและนักกีฬาของประเทศหนึ่งที่ไม่ไปแสดงในอีกประเทศหนึ่ง ต้องเสียภาษีให้แก่ประเทศหลัง แม้ว่าจะอยู่ในประเทศหลังไม่ถึง ๑๘๓ วัน ตามข้อ ๑๔ และ ข้อ ๑๕
๒. ผลอีกประการหนึ่งของข้อนี้ได้แก่ การจัดการมหรสพ หรือการจัดให้มีการแสดงของนักแสดงและนักกีฬา ต้องเสียภาษีในประเทศที่มีการแสดงด้วย แม้ว่าจะไม่มีสถานประกอบการถาวรในประเทศที่มีการแสดงตามนัยที่กล่าวในข้อ ๗

ข้อ ๑๘

เงินบำนาญ

- ใจความ** เงินบำนาญที่เกิดขึ้นในประเทศหนึ่งและได้จ่ายให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกประเทศหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในอีกประเทศหนึ่งนั้น

- คำชี้แจง** ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้เคยตกลงกับประเทศอื่นๆมาแล้ว (แต่ประเทศถิ่นที่อยู่ต้องทำหน้าที่ขจัดภาษีซ้อนให้)

ข้อ ๑๙
งานรัฐบาล

ใจความ ๑. ค่าตอบแทนนอกจากเงินบำนาญที่รัฐบาล หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของ ประเทศหนึ่ง จ่ายให้แก่บุคคลธรรมดาเกี่ยวกับงานบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศนั้น

อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศซึ่งการให้บริการ เกิดขึ้น หากผู้ให้บริการนั้นเป็นบุคคลธรรมดาที่เป็นคนชาติและมีถิ่นที่อยู่ในประเทศนั้น หรือการเป็นผู้มี ถิ่นที่อยู่ของผู้ให้บริการนั้นมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เพียงมุ่งประสงค์เพื่อให้บริการนั้นเท่านั้น

๒. ถ้าเป็นการจ่ายค่าตอบแทนในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่เกี่ยวกับธุรกิจใด ๆ ที่ดำเนินการ โดยรัฐบาลของประเทศหนึ่งให้ใช้ข้อ ๑๕, ๑๖ และ ๑๘ บังคับ

คำชี้แจง ข้อนี้ต้องการจะให้ประเทศผู้จ่ายเงินได้เป็นผู้เก็บภาษีแต่ประเทศเดียวเท่านั้น โดยมี ข้อยกเว้นบางประการ และถ้าเป็นเงินที่รัฐบาลจ่ายเกี่ยวกับธุรกิจ เงินได้นั้นอยู่ในบังคับเช่นเดียวกับเงินได้ ที่เอกชนจ่าย อย่างไรก็ตาม อนุสัญญายังคงสงวนสิทธิให้ประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่ยังคงมีสิทธิจัดเก็บภาษี ได้แต่เพียงฝ่ายเดียวจากผู้มีถิ่นที่อยู่และคนชาติของประเทศตน ซึ่งเป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้ตกลง ไว้กับประเทศอื่นๆ

ข้อ ๒๐
นักศึกษา

ใจความ เงินที่จ่ายให้นักศึกษา ผู้ฝึกงานหรือผู้ฝึกงานทางธุรกิจ ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่ง ก่อนที่จะมาเยือนอีกประเทศหนึ่งและอยู่เพียงเพื่อศึกษาหรือฝึกอบรม จะได้รับยกเว้นภาษีในประเทศนั้น หากเงินที่ได้รับนั้นได้รับจากแหล่งภายนอกประเทศที่มีการศึกษาหรือการฝึกอบรมนั้น

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้เคยตกลงกับประเทศอื่นๆมาแล้ว

ข้อ ๒๑
เงินได้อื่น ๆ

ใจความ รายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งซึ่งมิได้เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ อาจเก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศที่เงินได้เกิดขึ้น เว้นแต่บุคคลนั้นดำเนินธุรกิจไปอีกประเทศหนึ่ง ให้อีกประเทศหนึ่งยังคงมีสิทธิในการจัดเก็บภาษีจากเงินได้นั้น

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแบบฉบับของสหประชาชาติ และแนวทางที่ประเทศไทยได้เคยตกลงกับประเทศอื่นๆ มาแล้ว

ข้อ ๒๒
วิธีการจัดภาษีซ้อน

ใจความ ๑. เมื่อผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งได้รับเงินได้จากอีกประเทศหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้นั้น ถูกเก็บภาษีในทั้งสองประเทศ ประเทศแรกที่เป็นประเทศถิ่นที่อยู่ต้องจัดการเก็บภาษีซ้อนโดยยอมให้นำ ภาษีที่เสียไว้ในประเทศแหล่งเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้นมาหักออกจากภาษีที่คำนวณได้ในจำนวน เท่ากับภาษีที่จ่ายในประเทศแหล่งเงินได้ อย่างไรก็ตาม การหักเช่นว่านั้น จะต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษี ของประเทศถิ่นที่อยู่ที่คำนวณไว้ก่อนที่จะยอมให้มีการหักดังกล่าว

๒. ในกรณีภาษีที่ควรจะต้องชำระ แต่ได้รับการยกเว้นหรือลดหย่อนตามกฎหมาย จูงใจพิเศษเพื่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจให้นำมาหักออกจากภาษีในประเทศถิ่นที่อยู่ได้

คำชี้แจง ๑. บรรดากฎหมายภาษีอากรในประเทศไทย ยังมีผลใช้บังคับจัดเก็บภาษีได้เต็มที่ หากไม่ขัดกับอนุสัญญานี้หรือหากใช้แล้วเป็นคุณแก่ผู้เสียภาษียิ่งกว่าอนุสัญญานี้

๒. เงินได้ที่กำหนดให้สิทธิประเทศเจ้าของแหล่งเงินได้จัดเก็บภาษีได้แต่ฝ่ายเดียว เช่น เงินได้จากการทำงานของลูกจ้างในประเทศนั้น ประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่จะยกเว้นให้ จึงไม่ต้องมีการจัดการซ้ำซ้อนของภาษี เพราะการซ้ำซ้อนของภาษีไม่เกิดขึ้น

๓. เงินได้ที่ประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่เก็บได้แต่ฝ่ายเดียว เช่น เงินได้จากการขนส่ง โดยทางอากาศยานระหว่างประเทศ ประเทศเจ้าของแหล่งเงินได้ให้การยกเว้น จึงไม่ต้องมีการจัดการซ้ำซ้อนของภาษี เพราะการซ้ำซ้อนของภาษีไม่เกิดขึ้น

๔. ในกรณีที่ทั้งสองประเทศมีสิทธิจัดเก็บภาษีจากเงินได้ประเภทใดประเภทหนึ่ง เช่น เงินปันผล ดอกเบี้ย หรือค่าสิทธิ ประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่ของผู้รับเงินได้จะจัดการชำระของภาษีด้วยวิธีเครดิตธรรมดา เช่น บริษัทไทย ได้รับค่าสิทธิจากประเทศชิลี ๑๐๐,๐๐๐ บาท ประเทศชิลีเก็บภาษีไว้ ๑๕,๐๐๐ บาท ประเทศไทยในฐานะประเทศผู้เป็นเจ้าของถิ่นที่อยู่ของบริษัทนั้นจะต้องชำระภาษีไปตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

จำนวนเครดิตที่ยอมให้

$$= \frac{\text{เงินได้ประเภทค่าสิทธิ (จากประเทศชิลี)}}{\text{เงินได้ทุกประเภท(ที่ได้ทั้งในและนอกประเทศ)}} \times \text{ภาระภาษีทั้งสิ้นที่ชำระ}$$

ตามกฎหมายไทย

สมมติว่าเงินได้จากการประกอบกิจการทั้งสิ้นในประเทศ และจากต่างประเทศของบริษัทนี้

$$= ๑,๐๐๐,๐๐๐ \text{ บาท อัตราภาษีไทย } ๓๐\% \text{ ภาระภาษี } = ๓๐๐,๐๐๐ \text{ บาท}$$

$$\text{จำนวนเครดิตที่ยอมให้} = \frac{๑๐๐,๐๐๐ \times ๓๐๐,๐๐๐}{๑,๐๐๐,๐๐๐}$$

$$= ๓๐,๐๐๐ \text{ บาท}$$

ดังนั้น จำนวนภาษีที่ประเทศไทยจะยอมให้ถือเป็นเครดิตตามตัวอย่างนี้ คือ ๑๕,๐๐๐ บาท

สรุปความได้ว่า ประเทศเจ้าของแหล่งเงินได้ยังคงเก็บภาษีจากเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศของตน และประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่ของผู้มีเงินได้จะยอมให้มีการเครดิตภาษีเท่ากับจำนวนภาษีที่เสียไป แต่อย่างไรก็ตาม การให้เครดิตเช่นนั้นต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่ได้ตกลงกัน

ข้อ ๒๓

การไม่เลือกปฏิบัติ

ใจความ ๑. คนชาติและสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจของประเทศหนึ่ง จะต้องได้รับการปฏิบัติในทางภาษีอากร โดยไม่เสียเปรียบกว่าคนชาติและวิสาหกิจของประเทศหลังในภาวะการณ์เช่นเดียวกัน

๒. วิสาหกิจของประเทศหนึ่ง เมื่อถูกควบคุมหรือเป็นเจ้าของโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกประเทศหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับโดยประเทศแรกให้เสียภาษีใดๆที่เป็นภาระหนักกว่าหรือนอกเหนือไปกว่าที่วิสาหกิจอื่นๆ (ที่คล้ายคลึงกัน) ในประเทศแรกถูกกำหนดให้ชำระ

คำชี้แจง ๑. เพื่อให้ประเทศคู่สัญญาปฏิบัติต่อคนชาติ และสถานประกอบการถาวรของอีกประเทศอย่างเท่าเทียมกัน

๒. ข้อนี้เป็นไปตามแนว โอ.อี.ซี.ดี. และตามที่ประเทศไทยได้ตกลงไว้กับประเทศอื่น

ข้อ ๒๔

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

ใจความ ๑. ผู้มีถิ่นที่อยู่ในแต่ละประเทศอาจยื่นเรื่องราวต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมายในกรณีของประเทศไทย) ในเมื่อพิจารณาเห็นว่าประเทศใดประเทศหนึ่ง หรือทั้งสองประเทศปฏิบัติขัดกับอนุสัญญา การยื่นคำร้องจะต้องยื่นภายในเวลาสามปี นับจากเวลาที่ได้รับแจ้งว่าได้มีการปฏิบัติโดยไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้

๒. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศทั้งสองอาจทำความตกลงเพื่อแก้ไขปัญหาหรือข้อสงสัยใดๆ ตามอนุสัญญานี้ได้ และอาจหารือกันเพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้เคยตกลงไว้กับประเทศอื่น มาแล้ว

ข้อ ๒๕

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

ใจความ ๑. ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของทั้งสองประเทศแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามอนุสัญญานี้ หรือตามกฎหมายของประเทศคู่สัญญา โดยให้ถือเป็นความลับ ทั้งนี้เท่าที่ไม่ขัดกับกฎหมาย หรือวิธีปฏิบัติด้านบริหารของประเทศของตน

๒. การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ จะต้องไม่เป็นการบังคับให้ประเทศใดประเทศหนึ่งเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม วิชาชีพ กรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศที่เปิดเผยแล้วขัดต่อนโยบายของรัฐ

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวของ โอ.อี.ซี.ดี. และตามแนวที่ประเทศไทยได้เคยตกลงไว้กับประเทศอื่นๆ มาแล้ว

ข้อ ๒๖

ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ใจความ อนุสัญญานี้จะไม่กระทบกระเทือนถึงเอกสิทธิ์ทางการระงับการซึ่งผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุลของประเทศคู่สัญญามีอยู่ตามกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามความตกลงพิเศษทั้งหลาย

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวของ โอ.อี.ซี.ดี. และตามที่ประเทศไทยได้ทำไว้กับประเทศอื่นๆ มาแล้ว โดยอาศัยพื้นฐานจากหลักแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ

ข้อ ๒๗

หลักเกณฑ์เบ็ดเตล็ด

ใจความ อนุสัญญานี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการเก็บภาษีสำหรับการส่งเงินออกนอกประเทศในประเทศไทยและขีลิตามกฎหมายภายในของแต่ละประเทศที่ระบุไว้ในข้อนี้

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวทางที่ประเทศไทยได้เคยทำไว้กับประเทศอื่นมาแล้ว เพื่อให้ประเทศไทยยังคงใช้กฎหมายภายในในการจัดเก็บภาษีสำหรับการจำหน่ายกำไรส่งออกนอกประเทศ

ข้อ ๒๘
การเริ่มใช้บังคับ

ใจความ อนุสัญญาฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับเมื่อประเทศคู่สัญญาได้มีหนังสือแจ้งให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบว่าได้ดำเนินการตามกฎหมายภายในของตนเพื่อให้อนุสัญญามีผลบังคับใช้เรียบร้อยแล้ว โดยผ่านช่องทางการทูต

ก) ในประเทศไทย

๑. ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย จะมีผลกับจำนวนเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ
๒. ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่เก็บจากเงินได้อื่นๆ จะมีผลกับจำนวนภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ

ข) ในประเทศชิลี

ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้ที่ได้รับและจำนวนที่ได้ชำระให้เครดิตไปลงบัญชี โดยให้ถือว่าตัดออกหรือลงบัญชีเป็นค่าใช้จ่ายในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลบังคับใช้

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นข้อตกลงของทั้งสองฝ่ายที่จะให้อนุสัญญามีผลใช้บังคับเมื่อใด ซึ่งความตกลงหรืออนุสัญญาแต่ละฉบับ จะมีระยะเวลาของการเริ่มต้นใช้บังคับไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและกฎหมายของประเทศคู่สัญญา แต่ในหลักการจะต้องให้มีผลในปีภาษีถัดจากปีที่มีผลบังคับ เพื่อไม่ให้เกิดการขาดต้องคืนภาษีที่เก็บไว้เต็มที่ตามกฎหมายภายใน

ข้อ ๒๙
การเลิกใช้

- ใจความ** ๑. ประเทศคู่สัญญาอาจบอกเลิกอนุสัญญานี้ ภายหลังจากได้ใช้อนุสัญญามาแล้ว อย่างน้อย ๕ ปี โดยแจ้งการบอกเลิกเป็นหนังสือโดยทางการทูตไม่ช้ากว่าวันที่สามสิบของเดือนมิถุนายน ในปีปฏิทินใดๆ
๒. ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย จะมีผลเลิกใช้บังคับกับเงินได้ที่ได้รับ ในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมของปีถัดจากปีที่แจ้งการบอกเลิก ส่วนภาษีที่เก็บจากเงินได้อื่น ๆ จะมีผลเลิกใช้บังคับกับภาษีที่เกิดขึ้นในปีภาษี หรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของ เดือนมกราคมของปีถัดจากปีที่แจ้งการบอกเลิก

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยทำไว้กับประเทศอื่น ๆ

พิธีสาร

ใจความ ๑. หลังจากวันที่อนุสัญญาได้มีผลบังคับใช้แล้ว หากประเทศหนึ่งประเทศใดได้นำภาษีที่เก็บจากทุนมาใช้ภายใต้กฎหมายภายใน ประเทศทั้งสองจะต้องเจรจาเพื่อปรับปรุงอนุสัญญาในการขยายขอบข่ายของอนุสัญญาให้ครอบคลุมถึงภาษีดังกล่าวที่ได้นำมาใช้ด้วย

คำชี้แจง เพื่อประโยชน์ในอนาคตหากมีการนำระบบภาษีที่เก็บจากทุนมาใช้

ใจความ ๒. อนุสัญญานี้คำว่า “คณะบุคคลใดๆ” มีความหมายรวมถึงหน่วยภาษีตามกฎหมายภายในของแต่ละประเทศด้วย

คำชี้แจง เพื่อเป็นการกำหนดให้ชัดเจนว่าขอบข่ายของคำดังกล่าวครอบคลุมถึงเพียงใดตามอนุสัญญานี้

ใจความ ๓. เงื่อนไขในการพิจารณาเวลาที่ใช้ในการประกอบธุรกิจของวิสาหกิจตามวรรค ๓ ของข้อ ๕ จะรวมถึงระยะเวลาในการประกอบธุรกิจของวิสาหกิจในเครือเดียวกัน ถ้ากิจกรรมเหล่านั้นเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันอย่างมาก

คำชี้แจง เพื่อความชัดเจนให้กับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทั้งสองประเทศ ในทางปฏิบัติสำหรับการพิจารณาเงื่อนไขดังกล่าว

ใจความ ๔. ไม่มีข้อความใดในข้อ ๗ จะมาจำกัดบทบัญญัติตามกฎหมายภายในของแต่ละประเทศ กรณีหากมีข้อมูลไม่เพียงพอที่จะพิจารณากำไรที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวร นอกจากนั้นบทบัญญัติในวรรค ๓ ของข้อ ๗ จะมาบังคับใช้ได้เฉพาะ ถ้าค่าใช้จ่ายพึงถือได้ว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรและต้องสอดคล้องกับกฎหมายภาษีภายในของแต่ละประเทศ

คำชี้แจง เพื่อสามารถใช้กฎหมายภาษีภายในมาพิจารณำบังคับใช้ได้กรณีข้างต้น

ใจความ ๕. อนุสัญญานี้คำว่า “ทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่าง” ให้ครอบคลุมถึงทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่างซึ่งมีลักษณะเหมือนกับทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่างอื่นที่ได้กล่าวไว้ในวรรค ๓ ของข้อ ๑๒

คำชี้แจง เพื่อประโยชน์ในอนาคตสำหรับการพิจารณาคำนียามของค่าสิทธิ

ใจความ ๖. ภาษีที่ได้ชำระในประเทศซิริเพื่อจะได้นำมาจัดภาษีซ้อนตามข้อ ๒๒ ให้ครอบคลุมถึงภาษีขั้นแรกทั้งสิ้น และภาษีที่ได้ชำระโดยบริษัทที่มีการแบ่งเงินปันผล

คำชี้แจง เพื่อกำหนดให้มีความชัดเจนสำหรับการเครดิตภาษีสำหรับภาษีที่ได้ชำระไว้ในประเทศซิริ

ที่ กต 0703/ 1033

กระทรวงการต่างประเทศ
ถนนศรีอยุธยา กทม. 10400

30 พฤษภาคม 2549

เรื่อง การเจรจาจัดทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนระหว่างไทย-ชิลี

เรียน ปลัดกระทรวงการคลัง

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการคลังที่ กค 0725/4098 ลงวันที่ 2 มีนาคม 2549

ตามหนังสือที่อ้างถึง ขอให้กระทรวงการต่างประเทศเสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อร่างอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนไทย-ชิลี เพื่อกรมสรรพากรจะนำไปประกอบการเสนอเรื่องให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาต่อไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงการต่างประเทศพิจารณาแล้วเห็นว่า การมีอนุสัญญาฯ กับชิลีจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างกัน ทั้งยังเป็นสิ่งจูงใจที่จะสร้างความเชื่อมั่นและหลักประกันในการลงทุนทำธุรกิจระหว่างภาคเอกชนของทั้งสองประเทศ เนื่องจากอนุสัญญานี้จะมีผลในการช่วยขจัดความซ้ำซ้อนและบรรเทาภาระทางด้านภาษีอันเป็นอุปสรรคต่อการค้าและการลงทุนระหว่างกัน

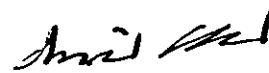
ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสาระของอนุสัญญานั้น กระทรวงการต่างประเทศไม่มีข้อขัดข้องแต่ประการใด เนื่องจากกระทรวงการต่างประเทศ (โดยกรมเศรษฐกิจระหว่างประเทศ และกรมสนธิสัญญาและกฎหมาย) ร่วมอยู่ในคณะผู้แทนไทยในการเจรจาจัดทำอนุสัญญาดังกล่าวด้วย อย่างไรก็ดี ในส่วนที่เกี่ยวกับรูปแบบและถ้อยคำเห็นควรปรับปรุงเล็กน้อย ดังนี้

1. ชื่ออนุสัญญาฯ ควรแก้ไขเป็น "Convention between the Government of the Kingdom of Thailand and the Government of the Republic of Chile for the Avoidance of Double Taxation and the Prevention of Fiscal Evasion with respect to Taxes on Income"

2. อารัมภบทควรแก้ไขเป็น "The Government of the Kingdom of Thailand and the Government of the Republic of Chile, desiring to conclude a Convention for the Avoidance of Double Taxation and the Prevention of Fiscal Evasion with respect to Taxes on income"

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายธนารูป อุบัติศฤงค์)

รองอธิบดีฯ รักษาราชการแทน

อธิบดีกรมเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

ปฏิบัติราชการแทนปลัดกระทรวงการต่างประเทศ

กรมเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

กองนโยบายเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

โทรศัพท์ 0-2643-5000 ต่อ 4066

โทรสาร 0-2643-5247

ที่ กต 0703/ 1249

กระทรวงการต่างประเทศ
ถนนศรีอยุธยา กทม. 10400

๒๘ มิถุนายน 2549

เรื่อง การลงนามอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนระหว่างไทยกับชิลี

เรียน อธิบดีกรมสรรพากร

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการต่างประเทศ ที่ กต 0703/1033 ลงวันที่ 30 พฤษภาคม 2549

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือกระทรวงการต่างประเทศชิลี ที่ 1845 ลงวันที่ 7 มิถุนายน ค.ศ. 2006
พร้อมคำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

อนุสนธิหนังสือที่อ้างถึง แจ้งความเห็นของกระทรวงการต่างประเทศในส่วนที่
เกี่ยวข้องต่อร่างอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนไทย-ชิลี เพื่อกรมสรรพากรจะนำไป
ประกอบการเสนอเรื่องให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาต่อไป ความแจ้งแล้ว นั้น

ขอเรียนว่า กระทรวงการต่างประเทศได้รับแจ้งจากสถานเอกอัครราชทูตไทย ณ
กรุงซันติอาโก ว่าได้รับหนังสือจากกรมเศรษฐกิจระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศชิลี
เสนอให้มีการลงนามอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนระหว่างไทยกับชิลี ในช่วงการประชุม
รัฐมนตรีคลังของเอเปค ระหว่างวันที่ 7 - 8 กันยายน 2549 ที่ กรุงฮานอย ประเทศเวียดนาม ตามที่
ทั้งสองฝ่ายได้สรุปผลข้อบทของอนุสัญญา ไว้แล้ว และได้ตกลงกันไว้ในการเจรจารอบสุดท้ายเมื่อเดือน
มกราคมปีนี้ ว่าจะให้มีการลงนามอนุสัญญา ในโอกาสแรก ดังความละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและแจ้งผลให้กระทรวงการต่างประเทศทราบภายใน
วันที่ 5 กรกฎาคม 2549 เพื่อกระทรวงการต่างประเทศจะแจ้งฝ่ายชิลีทราบต่อไปด้วย จักขอขอบคุณมาก

ขอแสดงความนับถือ

(นายวีรชัย พลาศรัย)

อธิบดีกรมเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

กรมเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

กองนโยบายเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

โทรศัพท์ 0-2643-5000 ต่อ 4066

โทรสาร 0-2643-5247

REPUBLICA DE CHILE
MINISTERIO DE RELACIONES EXTERIORES

Nº 1845

El Ministerio de Relaciones Exteriores – Dirección General de Relaciones Económicas Internacionales - saluda atentamente a la Honorable Embajada de Tailandia y tiene el honor de referirse a la suscripción del Acuerdo para Evitar la Doble Tributación y Prevenir la Evasión Fiscal negociado entre Tailandia y Chile.

Durante la última ronda de negociaciones celebrada en Bangkok en el mes de enero recién pasado, ambas delegaciones llegaron a un completo acuerdo en el texto final del Convenio, comprometiéndose a proceder a la suscripción de éste en el menor tiempo posible.

En virtud de lo anterior, las autoridades tributarias de ambos países han estimado que una oportunidad propicia para llevar a cabo la suscripción del Convenio sería la Reunión de Ministros de Finanzas de APEC a desarrollarse los días 7 y 8 de septiembre próximo en Hanoi, Vietnam.

En consecuencia, la Dirección General de Relaciones Económicas Internacionales, propone a la Honorable Embajada de Tailandia que la suscripción del mencionado Convenio se lleve a cabo durante la Reunión de Ministros de Finanzas de APEC de septiembre próximo.

El Ministerio de Relaciones Exteriores – Dirección General de Relaciones Económicas Internacionales – aprovecha la ocasión para reiterar a la Honorable Embajada de Tailandia las seguridades de su más alta y distinguida consideración.

Santiago, 07 JUL 2006

A la Honorable
Embajada de Tailandia
Santiago

REPUBLIC OF CHILE
MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS

N° 1845

The Ministry of Foreign Affairs- Department General of International Economic Relations- presents its compliments to the Honourable Embassy of Thailand, and has the honor to refer to the signature of the Avoidance of Double Taxation and Prevention of Fiscal Evasion Agreement negotiated between Thailand and Chile.

During the last round of negotiation held in Bangkok in January 2006, both delegations agreed on the final text of the Agreement and they committed themselves to sign it at the earliest date.

In this view, the revenue authorities from both countries have agreed that the APEC Ministers of Finance Meeting, to be held on 7-8 September 2006 in Hanoi, Vietnam, would be a proper opportunity to sign this Agreement.

Consequently, the Department General of International Economic Relations would like to propose to the Honourable Embassy of Thailand that the above-mentioned agreement be signed during the APEC Minister of Finance Meeting in September 2006.

The Ministry of Foreign Affairs- Department General of International Economic Relations - avails itself of this opportunity to renew to the Embassy of the Kingdom of Thailand the assurances of its highest consideration.

Santiago, 07 June 2006.

To the Honorable
Embassy of Thailand
Santiago